

ZALÁN TIBOR

Unfair Lady*

LILLA, franciatanárnő

HONTI, akit ajánlatos professzornak is szólítani

HANNA, Honti anyja, üzlettárs

PÖCSESINSZKY, ukrán maffiafőnök, akit ajánlatos ezredesnek hívni

DOROGI, Lilla apja

ANDY, ipszilonnal, Honti mindenese

DZSOKI, Honti gorillája

BARNA, kerületi rendőrkapitány

ZHENBANG, a kínai piac maffiafőnöke

EMMA, Honti anyjának a barátnője

KLÁRA, Emma lánya

GANG, Klára vőlegénye

MANÖKEN FIÚ, civilben strici

KURVA 1

KURVA 2

* A szerző ezúton mond köszönetet *G. B. Shaw*-nak és *Novák János*nak a darab ötletéért, előbbtől elnézést kérve egyes sorainak szövegbe emeléséért, illetve, azok általa eltorzított változatban használatáért!

I. FELVONÁS

1. jelenet – utcasarok (Dzsenifer, két utcalány, kurvákra vadászó férfiak, mindenféle civil járókelő, közöttük Honti)

Dzsenifer és a másik két lány kihívó ruhában a falat támasztja, miniszoknyáik, mély dekoltázsuk alig takarnak el valamit kínált portékájukból. Hárman szívznak egy cigarettát, adogatják körbe, nyilván „anyag” van benne.

DZSENIFFER: Ma még egy rohadt fuh... fuh...
ar se nem vót, hogy fóduna föl az össz...
össz... es valahány ember.

KURVA 1: Ember?:

DZSENIFFER: A kanyikat híjom így, na. Azok
ember, mi meg csak assz... assz... ony,
meg kuss a neved vagy... vagy... unk.

KURVA 2: Mi van, anya, már teljesen belótted
magadat?

DZSENIFFER: Be, ja. Be ám, rendessen. A' se-
gít, ha belöv... löv... öm magamot.

KURVA 1: Vénásan?

DZSENIFFER: Ja. Vényán köröszkül, má' ha
etal... etal... álom. Ma etaláttam. Köll.
Attul jobban megy a munka.

KURVA 2: Munka? Ez neked munka?

DZSENIFFER: Nekem lőni köll ahó, hogy
elvis... elvis... eljem, amikor fölöttem
mat... mat... atnak, meg bennem ott rán-
cigál... ráncigál...ódnak lent...

KURVA 1: Még ha csak lent. De bent! (Rö-
högnék.)

KURVA 2: Te, hogy is hívnak...

DZSENIFFER: Dzse... Dzseno... Dzsenofer.

KURVA 1: Nem Dzsenifer?

DZSENIFFER: Aszontam én is, nem, hogy
Dzsen... a kurva anyját neki, annak az én
nev... nev... emnek, no, hogy Dzsenofer.

KURVA 2: Mióta csinálod?

DZSENIFFER: Mit? Ezt? Ezt? Mittudomén. Csiny...
csiny... álom.

KURVA 1: Fura neved van, Dzsenifer. Ez igazi?

DZSENIFFER: Annak köll lenn... lenn... ie, ha
van. Annak. Lehet, hogy vót más, de arra
már nem emlé... emlé... kszem

KURVA 2: Te, Dzsenifer, és az anális szexet,

azt is hogy bírod?

DZSENIFFER: Azt nem nagyon kamel...

kamel... om. De gyöhet. Ha megfizetik, ha
pereg a zsozsó érte, akkó tesz... tesz...
em, ami köll nekik. Néha meg csak a
talp... talp... am köll nekik. Aszt a kettő
egzálba hozza egymást.

KURVA 2: Hány éves is vagy?

DZSENIFFER: Mittudomén? Há' má' nem
tizezhat, inkább má' huszo... huszo...
nhat is.

KURVA 1: Mit mondjak, kinézel vagy ötven-
nek.

DZSENIFFER: Oszt neked közöd eh... eh... ez
meg mi nem? Te se vagy egy ibogárka...

KURVA 1 (*elneveti magát.*) Micsoda?

DZSENIFFER: Hát... ibogá... igob... ka. Vagy
mifene.

KURVA 1: Ibolyácskát akartál mondani?

DZSENIFFER: Aszt mondtam. Vagy nem aszt
értetted?

KURVA 1: De, azt értettem. De mégse nézek
ki negyvennek, huszonhárom évesen.

DZSENIFFER: É' má' csak ilyen vagyok. E' va-
gyok használ... használ... ódva. Te is el
leszöl, ha rendes... rendes... en nyomod
tovább az ip... ip... art.

JÁRÓKELŐ: Mennyi?

DZSENIFFER: Tíz... tíz rugó. Ha van kégli.

Autba... autób... a ti... ti... ti... zenöt.

JÁRÓKELŐ: Nem téged kérdeztelek, nyanya!

DZSENIFFER: Fódujj fő', paraszt.

KURVA 1: Tízezer. És van kégli.

JÁRÓKELŐ: Jöhetsz.

*Elmennek. A lány kihívóan visszanéz rájuk,
egyét füttyent.*

DZSENERFER: Füttyörészé' anyádnak, ribanca!
Aszongya nekem, nyany... nyany... a. A franc törje ki az ilyen sűttpar... sűttpar... asztokat.

KURVA 2: Föl se vedd!

DZSENERFER: Nem akarom. Oszt mégis felid... felid... egel, amikó jácca az eszit itt nekem a reped... reped... tsarkú kis ribi.

KURVA 2: Mi voltál te ezelőtt?

DZSENERFER: Ezelőtt mi én?

KURVA 2: Hogy mivel foglalkoztál.

DZSENERFER: Nem emlékszek. Valami...

tanárn... tanárn... ó. Az leh... leh...ettem

KURVA 2: Te? Tanárnó? Úgy voltál te tanárnó, ahogy én lady Di.

DZSENERFER: A didit aszt értem. De mi aza lédi?

KURVA 2: Mindegy. Angolul van. Tudsz valamilyen nyelveket?

DZSENERFER: Nyelv... nyelv...eket oszt minek?

Van nekem nyelv... nyelv... em, és a' sokat tud.

KURVA 2: Gyereked van?

DZSENERFER: Gyerek... gyerek... em? Nem tom. Lehet, hogy vót, de nem emlékszek.

Ha vót se tud... tud... om, hogy hun van.

Akkó meg nem oszt meg szóroz!

KURVA 2: Nekem van férjem.

DZSENERFER: Nekem sose vót. Nem kő az olyan kanyi, akin... akin... ek főzni is köll.

KURVA 2: Nekem van egy gyerekem is. Meg szépen berendezett otthonom.

DZSENERFER: Szarom rá. De csak mongy... mongy... ad csak nyugottan, tellik az idő avval is, ha besz... besz... ész.

KURVA 2: Nappal egyetemre járok.

DZSENERFER: Egyemet... egyemet... etre? Aszt akkó éves hány vagy éves?

KURVA 2: Huszonhárom. A gyerek három. A férjem dolgozik, elektroműszerész. Nekem van rendes otthonom.

DZSENERFER: Montad. A' jó szakma. Az elmekto... eltromekszarász. Akkó, ha van kanyi, meg kölyk... kölyk...öd, minek állsz

minden ide este ki?

KURVA 2: Egy fizetésből nem tudunk megélni.

DZSENERFER: Aha. Én mektud... mektud... ok éni, ha van fuhar, abbul már meg. Kettő fuhar legal... legal... ább. Két. Az köll hozzá.

KURVA 2: Nézd azt a faszit ott? Nem túl elegáns az ilyen úri kinézetű ember ide?

Honti halad el mellettük, Dzsenerfer váratlanul elkapja a karját.

DZSENERFER: Ácsi, haps... haps... ikám. Én tégedet ösmerlek. Vót nekünk dógunk már egym... egym... ással valamikó.

HONTI (*elrántja a karját.*) Ha még egyszer hozzám mersz ézni, te ribanc, levágom mindkét melledet.

DZSENERFER: Hohohohó! Van nekem stric... stric... im, az les ott a sarkon, az majd a fejedet beletap... beletap... ossa a flaszterba, ha ugrál... ugrál... ol. Aszt mongyad nekem, honnan a fen... fen... éből ismerlek én tégedet.

HONTI: Kopy le rólam, kisanyám. Smafu ez a dolog a stricivel. Téged nem védeni kell, inkább előled kellene menekülni. (*Odafordul a másik lányhoz.*) Kiskegyednek is van stricije?

KURVA 2: Itt majd mindenkinek van. Nekem, speciel, nincs. De ez nem is fontos, ha az úr kellemes, és nincsenek rossz szándékai.

HONTI: Elbeszélgethetnénk.

KURVA 2: Hát beszéljessünk el! Már mondom is a tudnivalókat. Kégli nincs, azt magának kell megoldania. Úgy tízezer. Autóban tizenöt. Extra szolgáltatásokkal fölmehet harmincra is a tarifa. Szado ki-zárt.

HONTI: Csak beszélgetünk, és kapsz egy tízest. Meghívlak még egy italra is.

KURVA 2: Beszélgetés? Ital? És semmi szex?

DZSENERFER: Nem látod a szeme...

szemteme... dtül, hogy a pacák telj...
telj... esen importens?

HONTI: Neked kuss legyen! Na, van kedve
tízezerért és egy italért beszélgetni ve-
lem?

KURVA 2: Nem tetszik ez nekem. Valahogy
azt érzem, nem tisztességesek a szándé-
kai.

DZSENERFER: Buzi. Búzlík a pacsul... pacsul...
itul. Szagl... szagl... ik.

HONTI: Neked meg a szádból dől a budiszag,
kisanyám! Egyáltalán, van még fogad?

DZSENERFER: Nem is búzlík. Ettem negrót, az
elveszi a sza... szagot a szájtul. Annyi fo-
gam meg még van, hogy lehar... lehar...
apja a faszodat, ha el nem húzol inn...
inn... en a picsába!

HONTI: Bájos teremtés. Na, jöjjön már! Nem
bírom elviselni sokáig ezt a roncstot.

*A lány némi tétovázás után elindul a férfi
után. Még visszaszól Dzszenifernek.*

KURVA 2: Aztán csak vigyázz magadra, anya!
Viszlát, Dzszenifer.

HONTI: A viszont nem látásra, Lilla.

DZSENERFER: Takaroggyá má' te is, húzz...

húzz... atok innen. De hogy a pasast vala-
honnán ism.. ism... erem, az hótziher. Na,
munkára föl, Dzszenifer! Jé, ez rímlett. Mit
besz... besz... élek? Mi is aza rím? Rím,
rima. Ja, kezd... kezd... em érteni. Rím,
rima... Minden ugya... ugya... nazt jelenti
ebben a vilá...vilá... gban. *(Hirtelen vala-
mi az eszébe ötlik, szinte belegörnyed a
gondolkodásba.)* Asz... aszongya nekem,
viszlát, Lill... a. Lill... a. Avval is találk...
találk...oztam már valahol. Avval a... de
má' e'felejtettem, kivel... *(Kiveri magát a
töprengésből, visszaáll a „munkába”.* Szép
fiú, te ott, igen, ott te, nem aka...
akar...asz egy jót... Mindent csinál... csi-
nál...ok. Nem bán... bán... od meg...

2. jelenet – Honti anyjának, Hannának a szobabelsője (Hanna, Honti, Pöcsesinszky)

*Hanna hímzése fölé hajolva öltögeti a tüt az adott minták szerint. Néha felnéz, igazít a szem-
üvegén, aztán ismét a munkába merül. Az ajtót feltépi valaki, a nő összerezzen, de nem néz föl.
Honti ront be, mögötte szekrénynyi testőre.*

HANNA: Mióta szokás kopogtatás nélkül be-
rontani más lakásába, fiam?

HONTI: Bocs, de azt hittem, a gyermekkorom
otthona az én otthonom ma is.

HANNA: Ez ékes tévedés, picinyem, a gye-
rekkor véget ért, önálló lettél, van becsü-
letes szakmád, te vagy a kínai piac déli
régiónak maffiafőnöke, van tucatnyi la-
kásod – már ahányról én tudok –, vagy
nyolc feleséged és nagyszámú aktuális
kurvád. Az a kisgyerek, aki itt szaladgált
szőkén és édesen kacarászva az asztal
körüli...

HONTI: Nem lehetne, hogy ezt most felfüg-
geszteniék, a szőke kisgyerekezést,

anyám? Rendben, ez a te házad, a te ott-
honod, már bocsánatot kértem, hogy
csak úgy berontottam hozzád. De...

HANNA: Állj! Mielőtt a *de* után bármit is
mondanál, a bocsánatkérés nekem édes-
kevés.

HONTI: Mit tegyek, ami kielégít, Hanna?

HANNA: Miért szólítasz Hannának, ha az
anyád vagyok?

HONTI: A gyerekek voltál az anyja. Marad-
junk ennyiben. Most már üzlettársak va-
gyunk. És ennek a világnak kemény tör-
vényei vannak. Nincs anyázás, mert azért
késelés jár errefelé.

HANNA: Értem.

HONTI: És most mondhatom végre...

HANNA: Rendben van, szólíts Hannának, Honti.

HONTI (*hebegve*) Te pedig a vezetéknévemen fogsz ezentúl szólítani?

HANNA: Üzlettársak vagyunk, nem? Fölösleges az érzelgősség, Honti. Maga most kimegy, és ha újra vissza akar jönni, akkor kopogtat, ahogy tisztességes látogatókhoz illik. Ha jól szaglom, nem jött egyedül.

HONTI: Na tessék. Már magázol is.

HANNA: Maga tegezhet engem továbbra is, Honti. Elvégre én csak egy nő vagyok. Ha jól szaglom, nem egyedül jött.

HONTI: Egyedül jöttem... Ja, hogy ő? Semmi lényeges. Csak Dzsoki, az új gorillám. Az előző sajnálatos módon elhalálozott. Rendben eltemettem.

HANNA: Ebben biztos voltan. A temetéshez kiválóan ért, Honti. Ahhoz is. Na kifelé, kopogtat, és ha beengedem, akkor bejön.

Honti bosszús arcot vág, látszik, hogy fegyelmeznie kell magát, de kimegy a gorillával együtt. Kopogtat. Hanna a hímzésével van elfoglalva. Honti ismét kopogtat, már-már dörmöböl kintről.

HANNA: Nem vagyok itthon.

HONTI (*az előzőhöz hasonló berobbanás*) Most szórakozol velem, anyám... akarom mondani, Hanna?

HANNA: Eszemben sincs szórakozni. De most nincs kedvem társalogni önnel, Honti. Adieu. Láttam, életben van, jó egészségnek örvend, mehet.

HONTI: Maradok. Bajban vagyok, segítened kell!

HANNA: Én segítek a piac rettegett urának?

HONTI: Megszökött.

HANNA: Ki szökött meg?

HONTI: Lilla.

HANNA: Ja, az a szerencsétlenke kis franciatanárnő.

HONTI: Ó, igen, éppen hogy ő.

HANNA: Csodálattal tölt el az eset. Hiszen mennyi munkája volt benne, Honti. Mennyi drága anyagot nyomott beléje, hogy szétverje az agyában azt a sok mindent, amivel ide megérkezett, és magát porig alázta a fölényével, tudásával, finomságával.

HONTI: Azzal nem is volt baj. Leverettem a földre. Már beszélni sem tudott, csak akadozva, annyit nyomtam beléje a porcukorból. Már egyetlen francia szó sem jutott az eszébe, vagy ha igen, rosszul használta azokat.

HANNA: Maga nem is tud franciául!

HONTI: Nem is kell nekem tudni ahhoz, hogy lássam, hogy amikor francia szavak jutottak az eszébe, akkor maga sem érti meg azt, amit kimondott. Beszélni is már csak akadozva beszélt. Az ajtóig térképpel se tudott egyedül elmenni. És most egyszerre nincs.

HANNA: Vannak ilyen rejtélyek, Honti. Miért nem vigyáztatta gorillával?

HONTI: Minden roncs mellé nem állíthatok gorillát.

HANNA: Igaz, nincs annyi gorilla az egész városban, ahány maga által tönkretett szerencsétlen vánszorog hülyén vagy félig meghülyülve, élő halottként, hajléktalan rongyokba bugyolálva ebben a városban.

HONTI: Mit tegyek, ha ez a szórakozásom? A munka mellett nekem is kell szórakoznom valamivel.

HANNA: A fogadást megnyerte, ha jól emlékszem.

HONTI: Igen. Pöcsesinszky ezredes már le is szállította a másfél kiló anyagot.

HANNA: Derék. Szavatartó ember.

HONTI: Rég nem a fogadás a lényeg.

HANNA: Ha nem, akkor mi a lényeg, Honti?

Kopognak, halkán, diszkréten.

HANNA: Tessék! Bejöhet.

Pöcsesinszky ezredes lép be. Különös, egyenruhára emlékeztető göncök vannak rajta, vastag aranyláncok, karperecek csörrennek meg minden lépésénél. Az asszonyhoz megy, aki nyújtja a kezét, finoman kezét csókol neki. Akcentussal beszél, de tökéletes magyarsággal.

PÖCSESINSZKY: Kézcsókom, asszonyom. Van szerencsém meglátogatni Önt, ha nem vagyok a terhére.

HANNA: Részemről a szerencse, ezredes. *(A fiához.)* Látja, Honti, ilyen egy úriember.

PÖCSESINSZKY: Zavarba tetszik hozni. De, már megbocsásson a kérdésért, magázni méltóztatik, és Hontinak tetszik szólítani a fiát... a professzort?

HANNA: Változnak az idők, ezredes. Ezentúl csak üzletársakként vagyunk egymás számára jelenvalók. Szépen fogalmaztam, Honti?

HONTI: Gyönyörűen. *(Pöcsesinszkyhez, akivel közben megölelik egymást, és szertartásosan három csókot cuppantanak egymás arcára.)* Képzeld, anyám a hüvös idegent játssza el velem.

HANNA: Téved, professzor. Ez már nem szerep. Ez már a játszma része, ami régen folyik közöttünk is, csak nem mertük nevesíteni.

PÖCSESINSZKY: Végtelenül sajnálom. Bevalom, nem is nagyon értem, de nem akarok mások dolgában okos lenni. Ha magázni méltóztatik, akkor csak méltóztassék magázni a professzort.

HANNA: Túlbeszéltük. Azt hiszem, tudom, hogy miért jött.

PÖCSESINSZKY: Igen? Ez érdekes. Mert én nem tudom... egészen pontosan.

HANNA: Rosszul hazudik, ezredes. A kis franciatanárnő miatt van itt.

PÖCSESINSZKY: Ugyan, kérem, azzal minden rendben van. Szétrombolva lelkileg, testileg, roncs az kérem, még a roncsstelepen sem adnának érte két rongyot sem. *(Nevet a saját tréfáján, amikor észreveszi*

magát, elkomolyodik, kissé zavarba jön.) Valami rosszat mondtam?

HANNA: Semmit az égvilágon, ezredes. Amit mondtott, az mind igaz.

PÖCSESINSZKY: Professzor, akkor legalább te mondjál valamit.

HONTI: Az van, Pöcsesinszky, hogy a lány eltűnt.

PÖCSESINSZKY: Eltűnt? Hogy lehet az, hogy eltűnt? Semmi sem tűnik el csak úgy.

HONTI: Hát akkor most próbáld meg elképzelni, hogy valaki csak úgy, egyszerűen eltűnik.

PÖCSESINSZKY: Nem tudom elképzelni. Ekora képzelőerőm még nekem sincs.

HANNA: Ha meg nem sértem, ezredes, magának semekkorai képzelőereje nincs. És mégis sokra vitte. Mivel, ha nem képzelőerővel? Azzal az állati kegyetlenséggel van megáldva, amellyel még a professzoron is túltesz.

PÖCSESINSZKY: Ön hízeleg, asszonyom. *(Hontihoz.)* A rendőrséggel kerestetted már?

HANNA: Csak nem akarják azt mondani, hogy a rendőrséggel köröztetik a Lillát... Ha jól emlékszem, így hívják.

HONTI *(idegesen.)* Jól emlékszel. Így hívják. És ha a rendőrséggel köröztetjük? Akkor mi van?

PÖCSESINSZKY: Az a barom Barna rendőrfőnök a markunkban van. Az első szóra szétzavarja az összes rendőrt a városban, és két óra múlva előkerítik a *kisasszonyt*.

HANNA: Megtiltom, hogy a rendőrséget belekeverjék ebbe az ügybe! Megtiltom, hogy köröztessék!

HONTI: Már miért tiltanád meg? Mire való a rendőrség?

HANNA: Amire való, arra használtuk eddig. Hogy falazzanak nekünk, hogy bandaháborúkban mellettünk álljanak, hogy a déli *(a fiára néz)* és a keleti *(Pöcsesinszky felé fordul)* régióban ha kell, behunyt

- szemmel járjanak ellenőrzés közben.
- HONTI: Hát akkor?
- PÖCSESINSZKY: Hát akkor?
- HANNA: Hát akkor sem. Ezt a szégyent nem fogják nekem szétkürtölni az egész városban. Hogy a professzortól megszökött leghívebb *tanítványa*.
- HONTI: Akkor mi mást tegyünk?
- HANNA: Semmit. Mondjon le a lányról, Honti, ha maga meg a gorillája, illetve Pöcsesinszky úr, és a feltételezhetően kint várakozó gorillája...
- PÖCSESINSZKY: Igen, Viktor kint szobrozik az előszobában. Teljesen jól nevelt, vadonás új gorilla. Az előző sajnálatos módon balesetben elhalálozott.
- HONTI: Maga, persze, méltó temetést rendezt nekik.
- PÖCSESINSZKY: Ez természetes, kérem, ennyivel tartozunk a beosztottjainknak. De, megbocsásson, a szavába vágtam...
- HONTI: Még jó, hogy észrevette. Legalább észrevette, ha megtette. Megbocsátok, de ez ne forduljon elő túl sűrűn a jövőben, ezredes.
- PÖCSESINSZKY: Azon leszek, kérem. Lenne szíves befejezni a félbehagyott gondolatmenetet?
- HANNA: Mindenképpen be akartam fejezni. Ha maguk és az embereik képtelenek előkeríteni azt a kis szerencsétlen, agyonvetett lányt – milyen furcsa is a nyelv, istenem, agyonvetett, agyon etett, közben meg az agyát etették szét a legkülönbözőbb anyagokkal... Mindegy, ezt úgysem értik –, akkor felejtsek el inkább örökre, mintsem a jó hírünket veszélyeztessék azzal, hogy bevonják a rendőrséget, vagy magánnyomozókat fogadnak. Elszökött, hadd menjen. Néhány milliót ráköltött, professzor, szétverette az agyát, ami már soha nem lesz ép többé, valahol vagy befogadják, vagy elpusztul, mint egy beteg állat.
- PÖCSESINSZKY: És ha beszél?
- HANNA: Attól nem kell félni. Ha nincs benne anyag, akkor sem képes már ép mondatokat formálni. Nem tud címekeket, neveket, elfelejtette a múltját, a nyelvét, jószerével már azt sem tudja, hogy ő kicsoda! A nevére nem emlékezik, ezredes! Dzszenifer vagyok, fogja mondogatni, de hogy milyen Dzszenifer, azt már nem fogja tudni megmondani. Keresni nem keresik, mert nem érkezett följelentés az eltűnéséről, aki meg eljött volna érte, azt a professzor úgy megkente, hogy tőle akár a sarki hot dogos kolbászába is beledarabolhattuk volna a lányt. Értenek engem végre az urak?
- HONTI: Értem, Hanna.
- PÖCSESINSZKY: Értve van, asszonyom.
- HANNA: Van még mondanivalójuk számomra az uraknak?
- HONTI: Hogy is mondjam én ezt... Előtted nyugodtan beszélhetek, Pöcsesinszky, hiszen te vagy az egyetlen barátom... és benned meg is bízom...
- HANNA: Bennem miért bízik meg, Honti? Nem gondolja, hogy veszélyes lehetek magára?
- HONTI: Maga? (*Hangot vált.*) Maga? Maga kész életveszély, Hanna, de a legmegbízhatóbb anya a világon. Eddig én csak magába voltam szerelmes.
- HANNA: Értem. Másba nem, csak belém. Megtisztelő ez az anyaszerelem, de nem beszélne inkább a lényegről? Kicsit kínos ez így, felnőtt férfi szájából hallani.
- HONTI: Megmondom az őszintét. Én megszerettem azt a lányt.
- PÖCSESINSZKY: Micsoda? Hogy te... azt a kis vakarcsot? Ne harizz, de röhögnöm kell.
- HONTI (*átszellemülten rebeg.*) Igen, azt a kis vakarcsot.
- HANNA: Ugye, nem azt akarja mondani ezzel, hogy beleszeretett Lillába... akarom mondani, a Lilla után maradt roncsba.

PÖCSESINSZKY: A professzor félrebeszél... Talán túlfokozta magát reggel... Tudja, a feszültséget mindig fel kell oldani. Lehetetlen, hogy ezzel a ronccsal... akarom mondani, ebbe a roncsba...

HONTI: Roncs ide, roncs oda, én beleszeretem, menthetetlenül.

HANNA: Ne aggódjék, professzor, ki fogjuk ebből a nyavalyájából is gyógyítani. De amit mond, azzal meglep. Én úgy tudtam, maga inkább a fiatal fiúkhoz vonzódik, Honti, nem a vézna kis tanárnőkhöz.

PÖCSESINSZKY: Ez már engem is meglep. Mármost hogy, úgy értem... Hogy sehogy se értem.

HONTI: Akár igen, akár nem, bár inkább igen, ebben az esetben... ki vagyok szolgáltató az érzelmeimnek.

HANNA: Miknek? Remélem, nem jól hallok. Az érzelmeinek, Honti?

HONTI: Jól hallottad, anyám... azaz, Hanna.

HANNA: Akkor most mondok valamit. Egy hetet kap, Honti, hogy elrendezze magában ezt a szerelemhistóriát. Azután jelenti, hogy megoldódtak magában az elgyengülések. Ha nem, úgy kénytelen lesz magát kihagyni az üzletből. Remélem, tudja, hogy ez mit jelent?

HONTI: Pontosan tudom.

HANNA: Ön, kimondhatatlan nevű – vagy csak a nyelvünkön illetlenül elnevezett – ezredes, ön lesz az, aki véglegesen megoldja a professzor problémáját, ha ő maga nem tudja megtenni azt. És, ragaszkodom hozzá, saját kezűleg rendezze el a dolgot.

PÖCSESINSZKY: Ezt nem kívánhatja tőlem, asszonyom.

HANNA: Nem is kívánom. Parancsolom, ezredes! És most menjenek isten hírével mind a ketten. A lányról hallani sem akarok többet. Megtiltom, hogy keressék, ha előkerülne, szedjék ki örökre a forgalomból. És nem ajánlom, hogy még egy ilyen hibát elkövessenek. Nincs több fogadás. Honti, magának egy hete van, hogy észre térjen. Ezredes, lehet, hogy egy hét múlva a fiam megmentője lesz. Nem fog senkinek hiányozni rajtunk kívül. Mi meg majd találkozunk vele, ki előbb, ki később, fönt az égben. Vagy, inkább a pokolban. Csak jobb helyünk lesz az nekünk, hiszen minden eltávozott ismerősünkkel találkozhatunk majd ott. Nem fogunk unatkozni. Még mindig itt vannak? Szeretnék a munkámmal foglalkozni!

Ismét a hímzésébe merül. A két férfi összenéz, azután lábujjhegyen elindul kifelé. Dzsoki kinyitja nekik az ajtót, azután óvatosan behúzza maguk után. Hanna ledobja az öléből a hímzést, az ablakhoz megy, valószínűleg a távozókat nézi. Aztán visszafordul. Arcán nem látszanak érzelmek, vonásai kemények, sokáig mereven néz valamit a nézőtér felé eső falon, miközben a merev vonásokba mind több keserűség vegyül.

3. jelenet – igénytelen, de tiszta kis szoba, vörös lámpafénnyel (Lilla, akiből Dzszenifer lesz, Honti, Pösecsinszky)

Két oldalról karolva, Honti és Pöcsesinszky behúzzák a szobába Lillát. Nyúzott és reszketeg, árnyéka csak önmagának, ha a két férfi nem fogná, bizonyára összerogyna pár lépés után.

HONTI: Ez lesz az új munkahelyed, drágám.

LILLA: Hol? Melyik? Mily... mily... en szoba e'? Kijét? És mit fogok itt csiný... csiný... áni!

PÖCSESINSZKY: Mostantól ez lesz az ön otthona, Lilla, melyet, olykor-olykor, megoszt majd másokkal. Hm... Úgy értem,

másokkal, akik betérnek ide, egyenesen magához, magát keresve.

LILLA: Aszt a francba tuggyák, hogy én itt vagyok?

HONTI: E miatt ne fájjon a fejed. Majd mi megoldjuk ezt az ezredessel. :

LILLA: Akkó megnyug... megnyug... ottam.

PÖCSESINSZKY: Érti már, miről van szó? Fölfogta, Lilla?

LILLA (*most érezni rajta, hogy teljesen be van lőve.*) Mir... miről van itt nagybasz... nagybasz...ó? Aszt kérd... kérd...ezi, nem-e értem. Nevetn... nevetn... em... nevet... nemkell.

HONTI: Ez egy csöppet sem nevetséges. Eddig csak raktuk beléd a pénzt...

LILLA: Nem csak a pénzt rakt... rakt...ák belém. Azizéj... azizj... üket is belém rakták. Meg mások is... Mindenf... mindenf... éle ideg... ideg... indeg... enek iss.

HONTI: Ha érted, akkor mit rinyálsz annyit? Nem változik semmi. Ugyanúgy csinálsz mindent, mint eddig, csak most már másokkal. Idegenekkel.

LILLA: Ti is ingeden... inge... ingedengetegek vagytok. Momra... szám... Szám... omra. Téleg nem változ... változ...ik itt semi. Egyik nyer... nyer... ft, mint a csőd... csőd... ör, a másik meg nyüsz... nyüsz... kisnyüsz... de nem eztet akarok mondani... nyüszít, mint a kuty... kuty... a, harmadik meg...

PÖCSESINSZKY: Hálás lennék, ha megkímélné a részletektől, kedves Lilla!

LILLA: Dzszenofir vagyok. Jól je... je... gyezemeg! Megkém... megkéml... megkéml... elem a részektől. De nem vagyok lib... lib... la, vagy ahogyan szól... szól...íttni szok, engem a professz... professz... or, ezt mondta, de annyisz... annyisz... or, de annyi, közben meg jött befel... befel... é a fehér cukor meg a koks, felváltva, néha meg csak gyom jutott, de atól is lement... lement... em nullá-

ra. Zíró éllap... állap... otba'. Oszt csak fek... fek... üdtem a hóésésben... meg a feh... feh... ér hó jött belém egygyolyt... egyfoly... ában. Dzsöniför, így aszonta, seho... seho... gyse máshogy. Engem csak szól... szól... íccson Dzszeniförhő, ha jó fejez... fejez... emki magamat.

HONTI: Innen a lábad ki nem teszek, megértted?

LILLA: Ühüm.

HONTI: Ha három kopogást hallasz, akkor kinyitod az ajtót. Ha egyáltalán tudsz még számolni.

LILLA: Hár... hár... om kopog... kopog... ást. Hallom. Hár... hár...om a jel.

HONTI: Igen. Akkor vagy mi jövőnk, vagy más.

LILLA: Ha hon... hon... an tudom majd, hogy ki mag... mag...uk- gyűnnek, vagy gyün... gyün...ek mások, aszt meg hogy akkor fogom tun... tun... i?

PÖCSESINSZKY: Azt magának nem kell tudnia. Jönnek, kopogtatnak, fizetnek, és mennek.

LILLA: Fizetnek? Nek... nek...em fizetnek? Oszt mijé?

HONTI: Mert te kedves leszel hozzájuk, Dzszenifer.

LILLA: Kedves? De mijé, ha nem is ism... ism... erem őket?

HONTI: Mert azt teszed velük, amit velünk... meg a barátainkkal eddig.

LILLA: Megab... megabarátaik... ikkal? Mindent? Az össz... össz... es mindent?

PÖCSESINSZKY: Természetesen, csak annyit, amennyit kérnek.

LILLA: És én eszt mijé csinál... csinál... om?

PÖCSESINSZKY: Mert a papa majd minden délelőtt hoz neked cuccot cserébe.

LILLA: A vénám... vénám... bais? Nem csak fehér cuk... cuk... or lesz?

HONTI: A vénádba is kapsz minden délelőtt. Te szépen kiteszed ide a pénzt, amit a barátaink itt hagytak nekünk, cserében

- kapsz a vénádba is anyagot. Ha már anyyira megszeretted.
- LILLA: Megszer... megszer... ettem. A vényámba... küln...küln... össen.
- HONTI: Fehér cukrot meg kapsz minden napra eleget, csak oszd be, hogy reggelig kitartson
- LILLA: Jó lány vagy... vagy...ok én, tudok tak... takar... takar... kodni a cuccal, avval nem lesz hiba.
- HONTI: Ha jó kislány leszel, akkor tőlünk mindig megkapod, amire szükséged van.
- LILLA: Akkó megnyug... megnyug... odtam. Maguk igaz... igaz... án jó emberek hoz... hozzám.
- PÖCSESINSZKY: Na látja, Dzszenifer, látja, látja. Mi mindent megteszünk magáért, csak maga se rakoncátlankodjon!
- LILLA: Val... val... mit nem értek.
- HONTI (*Pöcsesinszkyhez*) Én meg már attól félttem, hogy valamit megért...
- PÖCSESINSZKY: Mit nem ért, Dzszenifer?
- LILLA: Hát aszt nem ért... ért... em, hogy ha nekem fiz... fiz...etnek a barát... barát...aik, akkor miért gyűnnek elven... elven...i a pézt a szegén Dzsonif... Dzsonif... ertől maguk meg.
- HONTI: Mire kellene itt neked pénz, azt mondd meg, mire! Minden nap hozzák neked a reggelidet, ebédedet, vacsorádat, még a kívánságaidat is teljesítik, hogy másnap mit akarsz enni.
- LILLA: Rakott krum... kurum... plit. Oszta aszt is hoznak?
- PÖCSESINSZKY: Rakott krumplit is. Amire csak feltámad a kedve.
- LILLA: Roppant kedv... kedv...em támadt fel a rakott krum... kurum... plira. Demostazonnal!
- HONTI: Hamarosan kapsz rakott krumplit is, Dzszenifer. Még lesz egy kis elintézni valónk előtte. (*Pöcsesinszkyhez.*) Magunkra hagynál bennünket, ezredes, egy kevéske időre? Nemsokára megyek én is, várj meg lent a sarkiban.
- PÖCSESINSZKY: Te, te, te nagyon nagy kópé! Te gyerek. Nem hiába hívnak profeszszornak, valamit mindig kieszelsz magadnak. Te akarod felavatni ezt a helyet, vagy rosszul gondolom?
- HONTI: Egyáltalán nem gondolod rosszul. Később már nem biztos, hogy lesz kedvem ehhez a kis ribanchoz.
- PÖCSESINSZKY: Megértelek. De ha végeztél, akkor én jövök fel... A második hely se rossz. Hallotta, Dzszenifer, nemsokára visszajövök. Majd engedjen be!
- LILLA: Majd beeng... beeng... edem. Hárm...hárm... at kopogjon.
- PÖCSESINSZKY: Úgy lesz. Hárm fogok kopogni.
- LILLA: És majd fizet utána. Én meg eltesz... eltesz... em, és maguk jönnek holn... holn... ap érte.
- PÖCSESINSZKY: Rendben van. Fizetek.
- HONTI (*röhög*) Pénz az ablakban.
- Egymás vállát csapkodva röhögnek.
Pöcsesinszky rákacsint Hontira, aki hirtelen elkomolyodik.*
- HONTI: Na, kimondod végre?
- PÖCSESINSZKY: Nekem beszélsz?
- HONTI: Kinek másnak. Kimondod végre, hogy vesztettél?
- PÖCSESINSZKY: Nem vesztettem. Te nyertél.
- HONTI: Nekem így is jó. Mikor kapom meg az árut?
- PÖCSESINSZKY: Amikor kedved tartja. Akár már ma is. Van tartalékom bőven.
- HONTI: Rendben. Szeretem nem elhúzni az ilyen dolgokat. Egyezzünk meg abban, hogy ma éjfélig nálam lesz a másfél kiló kocsz.
- PÖCSESINSZKY: Nem szeretem, ha ilyen pórias szavakat használasz, professzor.
- HONTI: Rendben. Ha jobban szereted, akkor várom, hogy rám szállingózzék másfél ki-

ló fehér hó, sok, sok, sok hófehér pehely, másfél kiló, hó, hó, hófehér anyag.

PÖCSESINSZKY: Szavatartó ember vagyok, ismersz.

HONTI: Ismerlek, ezredes. És bízom is benned. De üzlet, az üzlet. Ha valami bajom esnék éjfélig, akkor, természetesen, nem tudnád átadni nekem a cuccot. Egy hulla mit kezdjen másfél kiló kokóval?

PÖCSESINSZKY: Ugyan, mi történhetne veled?

HONTI: Mit tudom én. Mondjuk, *véletlenül* elcsap egy autó, és olyan lapos leszek, mint egy papundecli-lemez. *Véletlenül* a fejemre dől egy szobor. *Véletlenül* beleszédülök a folyóba, és rothadásig visz magával a víz, míg valahol ki nem fogják a fölpuffadt hullámat, amit majd azonosítani sem tudnak már, mert esés közben, véletlenül levágtam mind a tíz ujjamról a körmökkel együtt az első pereceket. Vagy, akár véletlenül is, eltalálhatna egyik eltévedt golyó, mondjuk, amelyik mindegyike vagy a koponyámba, vagy a szívem tájékára téved.

PÖCSESINSZKY: Barátom, megbántasz ezzel a feltételezéssel.

HONTI: Nem volt szándékomban. Csak, tudod, a mi szakmánkban jobb az óvatosság. Barna rendőrfőkapitánynak átadtam egy levelet, lezárva, lepecsételve, amelyet, ha két nap múlva nem jelentkezem érte, fel kell bontania. És abban én leír-

tam ezt a mi fogadásunkat, a tartozást, és ott van a tartozó neve is.

PÖCSESINSZKY: Sokra mész vele. Barna a markunkban van.

HONTI: De ugyanez a levél ott van anyámnál is, azzal az utasítással, hogy ha holnap nem jelentkezem a levélért, azt juttassa el az országos rendőrfőkapitánynak. Ő már nincs a kezünkben. És ha az elolvassa, akkor omlik a bánya. De Barna ezt nem várja meg. A kommandósok már csak a hulládat találják meg, ha megtalálják. Mert Barnának is megvannak a módszerei. Tudod, ezredes, a módszeresség a legfontosabb a mi szakmánkban. És ezt még tőled tanultam.

PÖCSESINSZKY: Nem kell aggódnod! Minden úgy lesz, ahogy megbeszéltük. Dzszenifer, akkor várjon ám rám szerelmesen!

LILLA: Hárm... hárm... at kopog, és én repül... repül... ök a karjaiba.

Kimegy. Honti meg se várja, hogy a barátja behúzza az ajtót, máris ledobja a földre a zakóját, és két oldalt lehúzza a nadrágtartóját.

LILLA: Nem-e előbb feh... feh... ér cukor, vagy kis hó, hó, hókó... kókó kislányn... kislányn... ak?

HONTI: Rendben van. Előbb adunk az agynak, lemegyünk alfába, olyankor nekem is jobban esik a torna!

4. jelenet – Honti ebédlője (Lilla, Honti, Pöcsesinszky, Andy, Barna, Zhenbang, manöken)

Honti egyedül üldögél az asztalfőn, egy villával kocogtatja szórakozottan a tányérja szélét. Lilla érkezik, kihívó ruhában, hatalmas dekoltázs, ékszerek, láncok, brossok csillognak rajta. A szó szoros értelmében jelenség, még ha az őt szemlélőben az a kép is kialakulhat, hogy több rajta a kiegészítő, mint a ruha. Hosszú combjából alig takar el valamit az tenyéryei meggypiros szoknya. Szipkát tart az ujjai között, melyben cigaretta füstöl. Honti beleszagol a levegőbe, aztán elmordul.

HONTI: Ugye, mondtam, hogy vendégeket várunk.

LILLA: Nem kell azt nekem külön mondani.

Nem is akármilyeneket, ha az ezüst ét-készleteket ratak... rakat... fel az asztalra.

HONTI: Tehát mondtam. Akkor hogy van pofád egy grássszal megtöltött cigarettával fel-alá flangálnod itt? Ezek csak beleszimatolnak a levegőbe, és még az évjáratot is pontosan megmondják.

LILLA: E hát, ha ők is mariskáznak, akkor meg mi a baj, hogy én...

HONTI: Az a baj, hogy pofátlanság a vendéget marihuána-füsttel beszennyezett levegőjű ebédlőben fogadni.

LILLA: E' nyomom.

HONTI: Nem nyomod, hanem kitakarodsz a konyhába, és ott befejezed. Édesanyám mindig arra tanított, hogy kenyeret soha nem szabad otthagyni az asztalnál.

LILLA: De hát, ez a cucc nem kenyér!

HONTI: De igen, és ezt jól jegyezd meg! A mi mindennapi kenyérünk, mert mi sem húsevők, sem fényevők – mi füstevők vagyunk.

LILLA: Aha, értem. És a többi is mindennapi kenyér?

HONTI: Kapizsgálod. Ahogy a mindennapi kenyérből is sokfajta van, úgy a mindennapi füstből is. Fehér kenyér, barna kenyér, rozs kenyér... soroljam? Barna cukor, gyilkos hó, hernyó, gyurma, lecsó...

LILLA: Megmondva az őszintét, nem értem, még mind... minde...en füsthöz.

HONTI: Hamarosan belejössz. Fehér cukor, barna cukor, gyilkos hó vagy hernyó: az heroin; fehér hó: az meg a kokain; gyurma: az hasis; lecsó: az LSD. Van még belőlük több tucat egyéb is, de azzal most nem fárasztom magamat. Tanuld meg, hogy mi csak tiszta cuccot forgalmazunk és fogyasztunk, ezeket a szintetikus szarokat csak nyomják a plázások és a dizsis, kiskorú nyomoroncok. A kurva

életbe! Jár a pofám, te meg addig elszívtad a teljes dzsointot. Ki kell szellőztetnünk, szaga se maradjon itt semminek!

LILLA: De a frissen kis... kis... ütött kenyér illata finom.

HONTI: De ez itt nem kenyérüzlet, hanem az én ebédlőm. És egy ebédlőben ebédlőszag legyen, ne marcsa-szag!

Csöngetnek. Kisvártatva Andy dugja be a fejét az ajtón. Honti int neki, ebből a lány érti, kicsit várakoztatnia kell az érkezőt.

HONTI: Lefogadom, hogy ez Pöcsesinszky ezredes. Ő olyan kínosan pontos, mint egy svájci óra.

LILLA: Az jó, ha valaki pont... pont... os.

Erény a pontosság, a királyok erénye.

HONTI: Csak ezredes, nem király. De néha annak képzelet magát. Mit állsz itt, fölfelé, fogat mosni, nem fogsz itt nekem búzleni a cigarettafüsttől. Adjál magadra, Liza, mondtam, hogy adjál magadra!

LILLA: Megyek mán, no, mosok fogat. Minden úgy lesz, ahogy akarja.

Fölsiet. Honti az faliórára pillant, aztán nagyot sóhajt. Megragadja az asztalon várakozó nagy rézcsengőt, és kettőt csenget. Az ajtó azonnal kinyílik, és Pöcsesinszky ezredes viharzik be rajta.

HONTI: Mi lenne, ha egyszer elkésnél?

PÖCSESINSZKY: Az a világ vége lenne, barátom. Mi, ukránok, lusta egy népség vagyunk, de adunk a pontosságra. Megzavartalak valamiben?

HONTI: Ugyan. Itt ülök, és a vendégekre várok. De, mondd csak, ezredes, te még nem hallottál olyanról, hogy a vacsora-vendégnek illik egy keveset késnie, már csak a háziasszony miatt is... mármint, hogy időben elkészülhessen az étellel...

PÖCSESINSZKY: Ne fáraszd magadat! Neked szakácsnőd van. Ma este Lilla lesz a háziasszony, ő meg még a konyha közelében

- sem jár soha.
- HONTI: Ez igaz.
- PÖCSESINSZKY: Hogy haladsz a lánnyal?
- HONTI: Viszonylag jól. Anyag nélkül már egy órát sem bír ki. Felejt, erősen felejt, és már a beszéde is akadozik. A legjobb úton vagyok. Sokba kerül neked ez még.
- PÖCSESINSZKY: Meglátjuk. Vannak még a természetnek csodái.
- HONTI: Meglehet. De Lilla nem tartozik közéjük. Nyeli a cuccot, szúrom a vénáját, lebeg, állandóan lebeg, mintha Krisztus koporsója mellett járkálna.
- PÖCSESINSZKY (*keresztet vet.*) Ezt nem kellett volna mondanod. Lennél szíves tekintettel lenni másokra, akiknek ez egy szent dolog?
- HONTI: Visszaszívtam. Akkor, csak úgy magában lebeg.
- PÖCSESINSZKY: Szabad tudnom, kik jönnek még?
- HONTI: Nem szabad. Hamarosan úgyis meg tudod. Hírek?
- PÖCSESINSZKY: A piacon minden a legnagyobb rendben. Te, persze, ma sem dugtad oda az orrod.
- HONTI: Szóval, valami még sincs rendben.
- PÖCSESINSZKY: Apróság. Ne rontsuk vele az este hangulatát.
- HONTI: Akármilyen is az, nem fogod elrontani a kedvemet. Na, ki vele, mi történt!
- PÖCSESINSZKY: Egy szállítmányunkat lekapcsolták.
- HONTI: Lekapcsolták? A kettőből az egyiket. Nem rossz. Ötven százalékos veszteség.
- PÖCSESINSZKY: Igen. Ha úgy vesszük. De tekinthetjük döntetlennek is. Egy oda, egy ide. Az a fociban egy-egy.
- HONTI: De nem az üzletben. A zsaruk?
- PÖCSESINSZKY: Zsaruknak nyomát se láttam ma a piacon.
- HONTI: Akkor?
- PÖCSESINSZKY: Vagy a déliek, vagy a nyugatiak.
- HONTI: Honnan tudhattak az áru érkezéséről?
- PÖCSESINSZKY: Nyilván füles révén. Valaki közülünk köpött.
- HONTI: Én lehettem csak, itthonról, telefonon, srácok, gyertek már, akasszatok le rólunk pár millást érő cuccot.
- PÖCSESINSZKY: Tényleg nem tudom elrontani a kedvedet. Egyébként, nekik is volt humoruk.
- HONTI: Ez megnyugtat.
- PÖCSESINSZKY: Az anyagot porcukorra cserélték ki. Most van egy kiskamionnyi porcukrunk.
- HONTI: Nem is jött rosszul a cukor. Ganggal nyitunk egy cukrászdát a piacon, úgyis mindig az volt a vágya a kimérője helyett.
- PÖCSESINSZKY: Gang. Ez a szegény kicsi Gang...
- HONTI: Időben szóltam, hogy nézz a körmére.
- PÖCSESINSZKY: Ezek szerint elkéstél a figyelmeztetéssel. Ha nem is időben, de ellátogattak hozzá az embereim.
- HONTI: Tudom. Azóta hallgat.
- PÖCSESINSZKY: Igen, professzor. Azóta csönd van. Lehet, hogy hosszú időre ez az utolsó lefoglalt szállítmányunk...
- Csöngetnek. Andy dugja be a fejét, Honti int, hogy bejöhet a vendég.*
- HONTI: Mostantól egy szót sem az üzletről.
- PÖCSESINSZKY: Ez természetes, professzor.
- Barna főkapitány érkezik. Délcegen, magabiztosan lépked oda hozzájuk, mindkettőjüket háromszor arcon csókolja. Leül.*
- HONTI: Isten hozta, kapitány!
- BARNA: Magam is igyekeztem. (*Nevet a saját humorán, a többiek is vele tartanak, némi kényszeredettséggel.*) Nagyon szépen lakik itt, professzor. Kitűnő ízléssel rendezte be a lakását... már amit én eddig láttam belőle.
- HONTI: Becsülöm azokat a zsarukat, akiknek van az ízlésre fogékonyságuk.

BARNA: Megkérhetem, hogy ne zsaruzzon le engem? Tudja, hogy ki a zсарu? A sarki rendőr. Az a zсарu. Én kerületi főkapitány vagyok.

HONTI: Bocsánat, főkapitány, szórakozottságból volt.

BARNA: Semmi, csak vannak nekem is érzékeny pontjaim.

PÖCSESINSZKY: Bátorkodom megjegyezni, hogy a főkapitány úr itteni megjelenése némi meglepetést okoz számomra. Nem veszélyes ez önre nézve?

BARNA: Már mint micsoda?

PÖCSESINSZKY (*zavarba jön, érzi, hogy ezzel most melléfogott.*) Úgy értem, hogy nyilvánosan mutatkoznia... a professzorral.

HONTI: Barna főkapitány úr nem nyilvánosan mutatkozik velem, hanem a házamban vacsorázik. Az ablakon nem láthat be senki, a gorilláimon kívül.

PÖCSESINSZKY: Csak arra gondoltam...

BARNA: Kérhetem az urakat, hogy fejezzük be ezt a témát? Feltételezhetjük, hogy engem nem figyelnek a saját embereim. Akik figyelnek, azok az én embereim. És ha az én embereim észreveszik, hogy mások figyelnek engem, akkor azok nem sokáig figyelgetnek majd tovább, biztosíthatom önöket.

HONTI: Valóban ostobaság volt ezt a kérdést feltenned, ezredes. A főkapitány magánvendégem.

BARNA: No, azért csak benne van a meghívásban, hogy bizonyos közös ügyekben egészen jól megértjük egymást.

HONTI: Mondjuk inkább úgy, hogy nem zavarjuk egymás köreit.

BARNA: Köszönöm, ez a pontos. Ezek szerint az urak meg vannak elégedve a munkálkodásommal?

PÖCSESINSZKY: A legteljesebb mértékben, Barna főkapitány.

BARNA: Remélhetőleg ez még sokáig megmarad. Nagyon fontos, hogy meglegyen

az egyensúly a két térfél között.

HONTI: Két térfélről beszél?

BARNA: Úgy értem, jobb szó híján, alvilág és... felvilág között.

HONTI: Pontosan értettük, mire gondol. És maga igazi egyensúlyozó művész, főkapitány.

Csöngetnek. Andy dugja be a fejét, Honti int, hogy jöhet a vendég. Legnagyobb megdöbbenésükre egy kínai lép be, kivételes eleganciával öltözködve. Honti eléje siet, szertartásosan kezét fognak.

HONTI: Van szerencsém bemutatni önöknek Zhenbang urat, akit a hívei a piacon csak császárnak szólítanak.

Zhenbang szertartásosan, de nagyon távolságtartóan kezét fog velük. Töri a magyart, amit itt visszafogottan érzékeltetünk csak az olvashatóság kedvéért.

PÖCSESINSZKY: Pöcsesinszky ezredes, szolgálatára, császár.

ZHENBANG: Hagyjuk császározást, magunk között. Tudom önről, és azt is tudok, mi történt ma. Majd alkalmas időkor szót ejtünk erről is. De most, van vacsorameghívás ide, Honti úrhoz. Munka várhat.

BARNA: Barna kerületi főkapitány.

ZHENBANG: Híres Barna, örvendek önnek, hogy megismerhetem, hallottam sokat magáról jókat. Kapitány ilyen kellene kerület mindegyiknek.

BARNA: Köszönöm az elismerést, jól esik. Én is eleget tudok önről, Zhenbang úr, kiválszóan irányítja a piac... forgalmát.

ZHENBANG: Nagy ott zavar tud lenni, valakinek kell rend csinálni. Én csinál, legjobb tudásom szerint.

HONTI: Foglaljanak helyet az urak. A vacsoráig még várnunk kell pár percet, azonnal itt lesz a ház asszonya, és a hiányzó vendég.

ZHENBANG: Nős ön, professzor?

HONTI: Nem. De mindig van egy ügyeletes úrnője a háznak... Így szoktam meg. Valójában megrögzött agglegény vagyok.

ZHENBANG: Nem rossz, nem rossz, maga van nagyon ravasz és bölcs ember. Önök házasok?

PÖCSESINSZKY: Én csatlakoztam évek során a barátomhoz. Agglegény vagyok, és az is maradok.

ZHENBANG: Bölcs maga is, ezredes, hasonlóan mint barátja. *(Fükkészve Barnára néz.)* Főkapitánynak tudom van család, két szép gyermek, egy fiúcska és egy lányocskája, egyik jár gimnázium, másik még jár általánosan.

BARNA: Jók az információi.

ZHENBANG: Emberekről, kiket szeretünk, szeretünk tudni sokat, majdnem mindent, amit az illendőségen belül tudhatni lehetséges.

BARNA: Ezzel most nagyon megnyugtattott.

ZHENBANG: Jó magának. Nekem van három gyerek, fiúk mindegyik. Baj csak velük, hogy éjjel-nappal őriztetnem őket kell, gyenge pontja a mi szakmánknak család. Ott lehet kikezdehető előbb az ember. Kis balhé valamelyik régióban, s már viszik is gyerek túsznak. De Zhenbangot nem olyan könnyű megzsarolni. Gyerekek vannak védve széltől is.

Csöngetnek. Andy dugja be az orrát. Honti türelmetlenül int, hogy jöhet a vendég. Egy manöken kinézetű fiatalember himbálja be magát. Mozgásán látszik, hogy rettentően el van telve a saját szépségétől, de a ringatózás egyéb hajlamokra is utalhat.

HONTI: Rossz király lenne belőled! A pontosság a királyok erénye.

MANÖKEN: Tőled tanultam, hogy illik elkészni vacsorára érkezéskor.

HONTI: Kicsit talán túlságosan is ragaszkodtál ma az illemhez. Mindegy. Az urakat nem kell ismerned. Az uraknak sem té-

ged. Bocsánat, ha ezt udvariatlanságnak tartják.

ZHENBANG: Csöppet sem udvariatlan így ez hogy van. Inkognitó, még barátok között is. Én speciálisan nem bánom, hogy nem közelebbről megismerjük egymást, ha nem lesz a kapcsolatunk tartós.

HONTI: Ebben biztos lehet.

MANÖKEN: Akkor hogyan tovább?

HONTI: Ne kérdezősködj, hallgass és egyél, ha hozzák a vacsorát.

Asztalhoz ülnek, Honti tapsol, fentről, királynői szépséggel levonul Lilla.

LILLA: Jó estét az uraknak!

Zhenbang és az ezredes egyszerre üdvözli a leérkező nőt, a manöken csak felpillant, int a lány felé, Honti Lilla tekintetét fükkészíti.

HONTI: Bemutatom az uraknak Lilla kisasszonyt. Ma ő lesz a ház úrnője. Tudom, hogy az illem azt diktálja, hogy az urakat mutassam be a hölgynek, de a mai este sajátos koreográfiája szerint az urak mindegyike lehetőséget kap arra, hogy külön bemutatkozzék a hölgynek. *(A manökenre pillant, majd az ezredesre.)* Titeket már ismer. Önöké az elsőség, uraim.

BARNA: Ezt hogy érti?

HONTI: Úgy gondoltam, vacsora előtt elszívunk a dohányzóban még egy-két szivart. Önök pedig ez idő alatt megismerkednek a hölgyvel, külön-külön. Egymás után.

ZHENBANG: Én nem értem most egészet.

HONTI: Pedig a dolog nagyon egyszerű. Lilla kisasszony nagyon adakozó teremtés. Én pedig nem vagyok féltékeny ember.

BARNA: Csak nem arra céloz...

HONTI: Főkapitány úr, ön nem hiába a hatóság első embere. Nem mondom azt, hogy ördöge van, de lehet, hogy ráhibázott.

ZHENBANG: Kezd én fejemben is a világság gyűlni.

HONTI: A mai vacsora a nagy beavatás éj-

szakájával kapcsolódik össze.

LILLA: Én nem vagyok beavatva sem... sem...
ibe. Avas... avas... anak be kérem engem
is, elvégre ról... ról... am van szó.

HONTI: Töröld le a szádról a porcukor ma-
radékát, szívem. Tehát, amíg mi a do-
hányzóban szivarozunk, addig önök ket-
ten, természetesen – egyelőre – csak
egymás után, elvonulnak egy nyugodt
szobába Lillával, és ott megismerkednek.
Mondjuk úgy, hogy bemutatkoznak.

LILLA: De itt miért nem lehet bemut...
bemut... atkozni?

HONTI: Mert a bemutatkozás, a megismer-
kedés, szemérmes dolog, drágám. Az
urakkal külön-külön kedves leszel. Ér-
tesz már? Ez neked is meglepetés mára,
tőlem, kicsi Lilla.

LILLA (*be van löve, de annyira nem, hogy ne
értené meg, mi készül itt.*) Hogyan legyen
kedves hozzájuk? Csak nem azt akarj..
akarj... ák, hogy azt... én vel... velük, amit
magukkal, no ne mán, oszt aszt már nem!

HONTI: Lillám, picinyem, ha velem kedves
tudtál lenni, ha az ezredessel is kedves
tudtál lenni, ha a manökennel is kedves
tudtál lenni... Akkor miből tart most ne-
ked kedvesnek lenni ezekkel a baráta-
immal?

LILLA: Mit nem képz... képz... elnek? Nem
vagy... vagy... ok én közönséges kurva!

HONTI: Nem, te valóban nem vagy közönsé-
ges kurva, drágaságom, te igazi konzum-
kurva vagy már... s maradsz egy ideig
még... De félek, már nem sokáig.

ZHENBANG: A hölgy beavatva miért nincs?
Ha nem akarja...

BARNA: Én sem akarom erőszakkal...

HONTI: Szó sincs itt erőszakról. Lilla kedves,
egy percre húzódj ide mellém! Bocsássan-
nak meg az urak, tudom, hogy úri társa-
ságban nem illik sugdolózni, de most rá-
kényszerít a helyzet.

Lilla bizonytalan léptekkel odamegy hozzá,

*megkapaszkodik a férfi karjában. Honti a fü-
lébe sugdos, Lilla kapkodja a fejét, aztán ab-
bahagyja, lehajtott fejjel áll.*

HONTI: Nos, uraim, ki akar először bemutat-
kozni Lillának?

ZHENBANG: Ha a hölgy beavatva nincs, és el-
lene történik akaratának...

LILLA: Jöhet.

BARNA: Én kiszállok. Nekem ez nem tetszik.
Ha ennek a kínai úrnak ez működik, tes-
sék, menjenek. De én nem kívánom
igénybe venni a lány szolgáltatásait.

HONTI: Ejnye, főkapitány úr! Ön mindig is a
jó modoráról volt híres. Egy férfinak be-
kell mutatkoznia a társaságban megjele-
nő hölgynek.

BARNA: Hívja akárhogy! Ha megengedi, én
most távoznék.

HONTI: Ahogy gondolja. Andy, a szobalány
majd kikíséri. Talán még nem alszanak a
gyerekei, Barna úr. A két szép gyerek.
Fontos a család. Hogy mindenki ott le-
gyen esténként a lefekvéskor, jóéjszakát
puszit adni a másiknak. Jól beszéltem,
császár?

ZHENBANG: Teljesen jól. Két gyerek, kapi-
tány, két gyerek. Nagyon kell rájuk vi-
gyázni. Nagyon, mert nem kisördög al-
szik.

BARNA: Maguk most zsarolni próbálnak en-
gem?

PÖCSESINSZKY: Nem hinném, hogy ez lenne
Honti úr szándéka. Csak azt akarja, kel-
lemesen teljen el ez az este, és mindenki
jól megismerje a másikat. Amúgy pedig,
ugye, főkapitány, ismeri azt a közmon-
dást, hogy menet közben nem lehet ki-
szállni, ha már elindult a szerelvény?

BARNA: Gondolja, hogy ez a bizonyos szerel-
vény már elindult?

HONTI (*hálásan rámosolyog az ezredesre.*)
Hogy elindult-e? Már robog...

BARNA: Ez esetben... de csak a társaság ked-
véért... maradok.

HONTI: Hálásak vagyunk ezért, főkapitány, a szív nem felejt. Ha nem zavarja, akkor először a kínai úr fog bemutatkozni Lilla kisasszonynak. Ő rangban a legmagasabb közöttünk – egy császár mégiscsak császár.

BARNA: Kérem. Ez természetes. Merre találok a dohányszalont?

HONTI: Azonnal odakalauzolom önöket.

Négszer csönget. Andy bejön.

HONTI: Andy, kísérd fel Lilla kisasszonyt és ezt az urat a zöld szobába, hogy ott senkitől sem zavartatva megismerkedhesse nek egymással. Ezt a másik urat pedig, majd ha már Lilla kisasszony jól megismerkedett az első úrral, a lila kárpitok

közé vezesd föl hozzá. Értesz mindent.

ANDY: Igenis, értek... és tudok. Nem az első nagy beavatás éjszakája ez itt...

HONTI: Tartsd a szádat, cseléd! Hallgatsz, és teszed, amit mondok.

ANDY: Bocsánat a bizalmaskodásért... Jöjjenek utánam, kérem!

Lilla bódultan billeg kifelé, nyombában a felizgult Zhenbang. A lány az ajtóban megáll, és fájdalmas arccal visszanez Hontira.

LILLA: És én még mag... mag... át... én magát any... any... ira... dögöl... dögöl... jön meg!

Honti úgy tesz, mint aki nem hallja, maga előtt terelgetve a másik három embert, ki-megy hátsó ajtón.

5. jelenet – Honti lakásában (Lilla, Honti, Hanna, Andy)

Honti a tárgyalóasztal méretű asztalánál ül, valamit könyvel, olykor hangosan kimond egy-egy számot. A fejét vakargatja, megunja az adminisztrálást. Kis kezitükröt tesz az asztalra, egy aranycírádás dobozkából fehér port ütöget rá, hogy a por vékony vonalat képez az üveglapon, ráhajol, befogja a bal orrlyukát, és lassan haladva a vonal mentén, beszippantva a port. Ugyan- ezt megteszi még egyszer, csak most a jobb orrlyukát fogja be. Aprókat tüszent, aztán elégedetten hanyatlik vissza a karosszékebe. Felemeli az asztról a nagy rézcsengőt, és csenget. Andy, Honti mindenese lép a szobába, arcán kérdő mosollyal.

ANDY: Hívatni tetszett a professzor úrnak?

HONTI: Nem csak tetszett, tetszik is az a gyönyörű segged, virágszálam, Andy, te kis vadmacska.

ANDY: Tetszik még emlékezni... arra, hogy egykor... de az mind régebben volt csak... már nem is... azóta se...

HONTI (*meg se hallja, amit a lány mond.*) A vacsora készen, Andy?

ANDY: Ahogy rendelni tetszett. Hat személyre. Készen.

HONTI: Helyes. Mi égett ma oda?

ANDY: Viccelni tetszik velem? Én ügyelek, hogy a szakácsnő ne aludjon főzés közben. Minden a legnagyobb rendben. Kanalak, kések, villák, poharak a legmegfe-

lelőbb sorrendben. Kétszer is ellenőriztem őket.

HONTI: Lilla mit csinál?

ANDY: Az új ruháját próbálgatja odafent.

Szép lány, kár érte...

HONTI: Mondtál valamit, Andy?

ANDY: A viláért sem mondtam semmit sem, professzor. Készen van a munkájával?

HONTI: Mióta érdekel téged az én munkám?

ANDY: Merek is én érdeklődni az ön munkája iránt. Csak, amikor dolgozni tetszik, akkor nagyon mogorvának tetszik lenni a professzor úrnak.

HONTI: A munka gonddal jár, gyermekem, a gond pedig ritkán párosul jókedvvel.

Csöngetnek.

HONTI (*a faliorára pillant.*) Ki a fene érkezhetett ilyen korán.

ANDY: Talán az ezredes...

HONTI: Te ne találgass, Andy, hanem talpalj kifelé, és engedd be a vendéget.

Andy kisiet. Honti végigpásztáz a ruházatán, aztán elégedetten konstatálja, hogy az elegáns öltönyét egyetlen pehely sem csúfította el még. Andy jön vissza, olyan hivatalos, hogy az már-már komikus

ANDY: A professzor úr édesanyja kívánja látni.

HONTI (*megleپódvé.*) Csak nem? Ilyenkor? Váratlanul az anyám? Küldd be!

Andy kifelé menet rizzál egyet-kettőt formás fenekén, de a férfi figyelemre sem méltatja. A lány felhúzza az orrát, fintorog még kicsit az ajtónál, aztán kimegy. Kisvártatva belép Hanna.

HANNA: Megtisztelő, hogy fogad az én elfoglalt fiam ilyen kései órán...

HONTI: Hagyjuk a rizsát, anyám, egyébként szervusz.

HANNA: Szervusz, professzor. Látom, kezd már jókedved lenni.

HONTI: Ha téged látlak, anyám, mindig jókedvem támad.

HANNA: Ezt a rizsát meg te ne akard velem megetetni, fiam. Feszültnek látszol. Vársz valakit?

HONTI: Egy kis vacsora lesz... Néhány emberrel...

HANNA: Csak nem?

HONTI (*türelmetlenül.*) Mit csak nem? Olyanokat tudsz kérdezni, már ne is haragudj!

HANNA: Milyen elegáns vagy! Fontos vendégeket vársz?

HONTI: Kérdeztem valamit! Mi az, hogy „csak nem?”.

HANNA: Elég régóta ismerjük egymást, professzor, én még régebben is, mert az első

pár évéd még öntudatlanul telt el kisgyermekkorodban, amikor még csak kergetőztél az asztal körül néhai apáddal...

HONTI: Na, itt hagyjuk abba. Választ várok.

HANNA: Te is tudod, hogy mit jelent. Épp elég időt és anyagot pazaroltál már el ahhoz, hogy ma rápróbáld a koronát a művedre. De még nem teszed rá. Az utolsó előtti állomásnál tartunk, ugye, jól gondolom?

HONTI: Nem beszélnél világosabban?

HANNA: Hát, ha hallani akarod, kimondom. Ma lesz a nagybeavatás napja. Vagy tévednék?

HONTI: Olyan vagy, mint egy boszorkány. Mindent tudsz, és mindig akkor jelensz meg, amikor a legkellemetlenebb a jelenléted.

HANNA: Finomítsunk! Mondd azt a legkellemetlenebb helyett, hogy legalkalmatlannabb. Muszáj feltétlenül megsértened?

HONTI: Van valami konkrét célja a látogatásodnak?

HANNA: Látni akartam a fiamat. Ennyi.

HONTI: A szívem szakad meg az anyai gondoskodásod láttán. Ki vele, mit akarsz?

HANNA: Emma járt ma nálam, Klárával, a lányával. Tudod, akinek az a kínai Gang a vőlegénye.

HONTI: Közöm?

HANNA: Klára egész idő alatt sírt. Emma meg kiabált velem.

HONTI: Különös látogatóid vannak. Gondolom, nehezen viselted.

HANNA: Nem viselem, ha sírnak a közelemben. A kiabálást meg még kevésbé viselem.

HONTI: Megértem. Ebben rád ütöttem.

HANNA: Meg sem kérdezted, miért sírt Klára, és miért üvöltözött az anyja?

HONTI: Nem tartozik rám.

HANNA: Szerintük igen.

HONTI: Mit mondanak rólam?

HANNA: Gang eltűnt, tegnap óta nyoma vesztett.

HONTI: Biztosan talált magához illő kínai leánykát. Épp elég szaladgál belőlük a városban.

HANNA: Gang szerette Klárát.

HONTI: A szerelem szép dolog, tiszteletben kell tartani.

HANNA: De a szerelemhez két ember kell.

HONTI: Néha több is, de ebbe most ne menjünk bele! Akarod, hogy a szerelem lélektanáról beszéljünk?

HANNA: Nem érdekel a szerelem-téma.

Amúgy sem voltam szerelmes még életemben. Apádba se voltam az. Azért mentem hozzá, mert olyan... olyan megfelelő volt. Férjnek alkalmas.

HONTI: Apámnak több tiszteletet követelek meg, még tőled is.

HANNA: Nem is ismerted az apádat, hülyegyerek, párszor láttad életemben, még egészen kölyök voltál, amikor egy autó véletlenül halálra gázolta...

HONTI: A piac előtt. *Véletlenül.* Azt mondom neked, hogy ezeket a véletleneket el lehet kerülni. Csak elég ész és megfontoltság kell hozzá. Ezt a kettőt nevezem én együtt *módszerességnek*. Egyébként, az ezredes egyik kedvenc kifejezése. Apám tévesztett, és nem tudta elkerülni a véletlen halált. Attól még több tiszteletet kívánhatok meg számára, akár tőled is.

HANNA: Ezen nem fogunk vitatkozni. Nem azért mondtam ezt a szerelem dolgot. Csak, hogy tudd. Valójában te ebben is rám ütöttél. Voltál te már szerelmes valaha is, professzor?

HONTI: Most azért jöttél ide, hogy a szerelmi életemről beszéljess el velem?

HANNA: Hát, arról nem nagyon lehet beszélgetni, ami nincs, és nem is létezett soha. A nemi életem... hát, arról már többet lehetne fecserészni. Mondjuk, a finoman fogalmazva változatos ízlésedről. Külö-

nös szokásaidról...

HONTI: Téma lezárva. Emma kiabált, Klára zokogott. Ez a munkamegosztás kettejük között teljesen rendben van.

HANNA: A piacon mindenhol azt sutyorogják, hogy a te kezéd van a dologban.

HONTI: Az én kezem tiszta, soha embert még meg nem öltem.

HANNA: Csak ölettel, kisfiam. *(Honti indultosan fölpattan, mindkét kezével az asztal oldallapját markolja, hogy megakadályozza saját magát, hogy neki ne rontson az anyjának.)* Jól van, na, nem kell mindjárt a plafonon lenned, ha az ember megmondja neked az igazat.

HONTI: Kevés az időm. Beszéljünk nyíltan. Azt állítják, hogy Gangot én öltem meg. Ez nem igaz.

HANNA: Nem ezt állítják. Hanem azt, hogy te öletted meg.

HONTI: Ebben már több igazság lehet. Ha megvolt rá az okom, akár meg is ölehettem. Te tudod a legjobban, anyám, hogy ha ok van rá, öletni kell. A mi szakmánkban nincs pardon, szép hivatás a miénk, de olykor a nehéz döntéseket is meg kell hoznom.

HANNA: Nem az a baj, hogy megöletted, hanem, hogy mindezt a hátam mögött tetted.

HONTI: Köteles vagyok mindent egyeztetni veled?

HANNA: Az anyáddal nem vagy köteles. De mi egy malomban őrlünk, professzor, és a szakmai tisztesség azt kívánja meg, hogy az ilyen döntésekbe engem is bevonjál.

HONTI: Gang miatt nem kell aggódnod. Soha nem kerül elő.

HANNA: Soha?

HONTI: Legfeljebb, ha évtizedek múltán felszedik a most készülő sztrádákat, hogy az új út építésével pénzhez juttassa a barátait és híveit az akkori kormány.

HANNA: Az eltüntetés módszerével egyetértek. Ez már majdnem, olyan, mint a művészet. De akár az olyant el is hagyhatjuk. Ez, a mi munkánk is művészet. Ahogy a szobrásznak a márvány, úgy nekünk a beton az egyik legfontosabb eszközünk. Hol?

HONTI: A négyszáztizenhármas kilométerkő magasságában. Ha, netán virágot akarnál vinni oda.

HANNA: Muszáj volt?

HONTI: Azt hiszem, igen. Egy ideje már csak egy minden oldalra suttogó száj volt. Ellenőriztettem. Ráment két szállítmányom is a fecsegésére, még Barna kerületi kapitány is tehetetlen volt Gang füleseivel szemben. Kezdt nekem túl sokba kerülni ez a ti vőlegényetek.

HANNA: Klára téged akart meghívni az esküvőjükre Gang tanújának... Tudsz róla?

HONTI: Nem. De nem hatódom meg most attól, hogy megtudtam. Kis elmozdulás a nyelvben. Nem tanúja, hanem mórésre tanítója lettem a kis Gangnak. *(Nevet a viccen, Hanna rezzenéstelen arccal nézi.)*

HANNA: Gondolod, ezt ennyivel elintéztük?

HONTI: Gondolom. Merem gondolni, én aggodó drága jó édesanyám.

HANNA: Rosszul gondolod.

HONTI: Miért is?

HANNA: Mert ugyan te mozgatod a hálót, de a család irányítása még az én kezemben kell legyen.

HONTI: Tudom, mi volt apám akarata, akit te soha nem szeretted.

HANNA: Ne élj vissza azzal, hogy elgyöngültem, és olyanokról beszéltem neked, amikről nem kellett volna, és nem tartoznak rád.

HONTI: Akkor most mi van?

HANNA: Az van, hogy itt, most, mindketten megfogadjuk, hogy egymással minden fontosabb dologban egyeztetünk, mielőtt lépnek valamit is. Mondjuk, Gang kivoná-

sát a forgalomból viszonylag fontos dolognak tartom.

HONTI: Mitől olyan fontos ez a Gang?

HANNA: Attól, hogy ha miatta kirobban a háború a régiók között, akkor valamenynyien ott hagyhatjuk a fogunkat.

HONTI: Gang a déli régió embere volt.

HANNA: Ha vitte északra és nyugatra is a híreket, akkor ők is joggal tarthatták a saját emberüknek.

HONTI: Azt gondolod, háború lesz, anyám?

HANNA: Nem. De te most mélyen a zsebedbe nyúlsz, és átnyújtasz nekem egy vastag borítékot, amelynek a tartalma felszárítja Klára könnyeit, és lecsöndesíti Emmát. Azt persze nem tudhatják, hogy tőled származik a pénz.

HONTI: Akkor miért nem adsz pénzt te nekik?

HANNA: Viccelsz? Abból a kis özvegyi nyugdíjamból? Amiből még parizerre sem te-lik?

Összenevetnek. Kint csöngetnek. Andy lép be, kérdőn néz Hontira.

HONTI: Akárki jött, várjon kint!

A lány megrántja a vállát és kimegy. Honti odalép az egyik képhez, babrál rajta valamit, a kép „kinyílik”, kiderül, hogy valójában egy falba épített páncélszekrény ajtaja, matat benne, azután pár köteg bankjegyet vesz ki. Egy nejlonzacskóba teszi a pénzt, és az anyja felé nyújtja.

HANNA: Te teljesen megbolondultál? Képmögé rejteni a széfet! Minden második gazdag ember ezt teszi.

HONTI: Épp ez benne a nagy csavar, anyám. Ha be is tudnának törni ide, amit azért erősen kételek, aligha fogják a képek mögött keresni a széfet. Mert azt gondolják, annál firnajszosabb fazon vagyok, hogy ilyen ostoba rejtekhelyeket találjak ki magamnak. Hát én vagyok annyira okos,

hogy ezt feltételezzem, és épp oda építettem a páncélszekrényt, ahová mindenki más építtetné. De a professzort nem nézik átlaghülyének azok, akik ide be tudnak hatolni, mert ők sem átlagbehatolók.

HANNA: Megáll az eszem. És én egy szar reklámszatyorban vigyek el innen százezreket?

HANNA: Egészen pontosan egymilliót. Igen, egy reklámszatyorban. Gondolod, van még egy ember rajtad kívül ezen a földön, aki sötétedés után egy nejlonszatyorban egy millást cipel magával az utcán? A kutyát sem fogja felizgatni ez a te nejlonzacskód.

HANNA: Egy percen belül másodszor áll meg az eszem. Mégsem vagy te olyan hülye, professzor, amilyen gyerekek voltak...

HONTI: Szolgálhatok még valamivel?

HANNA: A válasszal. Ma van?

HONTI (*szórakozottságot színelve.*) Ja, hogy a nagy beavatás ma lesz-e? Ráhibáztál.

HANNA: A végén megnyered a fogadást.

HONTI: Biztosan megnyerem.

HANNA: Mire képes?

HONTI: Már nem sok mindenre abból, amit valaha tudott. Te mondtad nekem egyszer, hogy ha egy gyerek idegen országba kerül, egy-két hét alatt megtanulja az új nyelvet, és elfelejti a sajátját. Nos, ő ilyen idegen gyerek a mi világunkban. Nem csak a franciát felejtette el, amit tanított, de az anyanyelvét is, már csak a mi nyelvünkön tud beszélni. Most fordít háttal igazán annak, aki volt, ami volt... És az út még vezet tovább, lefelé, a teljes elnyelvtelenedés felé, amikor már a szavak kimondásával szemben is földadja a küzdelmet.

HANNA: Soha nem értettem, mit élvezel ebben...

HONTI: Te el sem tudod képzelni, milyen veszettül izgató kézbe venni egy emberi lényt, és kényedre-kedvedre gyúrni belőle egy másikat, egy egész másikat – pusztán azzal, hogy elfelejtetjük beszélni! Ez azt jelenti, hogy lerontjuk azt a hidat, ami legtátongóbb úr két partját kötötte össze, azaz a társadalomban szocializálódott lényt és a lelkét!

(Vége az első felvonásnak)

II. FELVONÁS

1. jelenet – Honti hálósobája (Lilla, Honti, manöken)

Honti selyempizsamában fekszik az ágyon, az ágy szélén Lilla ül, könnyű hálóingben, a férfi térdét simogatja.

HONTI: Mondd megint.

LILLA: Szeretlek.

HONTI: Most mondd megint!

LILLA: Szeretlek.

HONTI: Most mondd másként!

LILLA: Nagyon szeretlek.

HONTI: Most mondd sokszor!

LILLA: Nagyon szeretlek! Nagyon szeretlek!

Nagyon szeretlek! Nagyon szeret...

HONTI (*félbeszakítja*) Na jól van, kis bolondom, na jó, na jó. A végén még meghatódom.

LILLA: Miért, professzor, egy férfinak nem szabad meghatódnia?

HONTI: Szabadni szabad... Csak valahogy... valahogy olyan kényelmetlen ez a meghatódás. Tudod, Lilla, ahogy csordultig megtelsz, megtelik a szíved, egyszere

olyan nehéz lesz, és olyan nehéz lesz minden.

LILLA: Olyan szépen tudsz beszélni.

HONTI: Mondd, mit szeretsz te rajtam? A hajamat? Már kopaszodom. A testemet? Már kezdenek meglazulni az izmaid. A természetemet? Kiállhatatlan egy alak vagyok, ezt hallom anyámtól, mióta megszülettem. A jószágomat? Hiszen hozzád sem vagyok jó. Öreg is vagyok egy ilyen fiatal lányhoz.

LILLA: Azt, hogy ilyen. Hogy kopaszodik, hogy lazulnak az izmai, hogy örökké zsörtölődik meg parancsolgat. Lehet, én az a nő vagyok, akinek olyan férfi kell, aki parancsol neki, aki irányítja, aki kemény hozzá. Közben meg olyan szépeket tud mondani. Lágyan beszél és halkán. Duruzsolgat. Azt szeretem legjobban. Meg amikor úgy beszél, mint egy költő. Mert maga költő. Ilyeneket mond, hogy csordultig van a szíve. Másnak, vagy akár nekem is máskor, közhely lenne, átlátnék rajta, a becserkészés ravasz, ócska kis fondorlatának tartanám. De most, ilyenkor, olvadok, mint a kockacukor a szájban. Hogy öreg hozzám? Ez butaság. Nem tudom, hány éves, épp annyi idő, amennyi idő férfi nekem kell.

HONTI: Különös. Miért nem tegezel, csak néha, amikor szeretkezünk, vagy amikor azt mondd, hogy szeretsz. Aztán azonnal visszaváltasz magázódásba.

LILLA: Zavarja?

HONTI: Nem, nem feltétlenül. De furcsa.

LILLA: Nekem meg így természetes. Amikor tegezem, akkor úgy érzem, hogy áldott állapotban vagyok.

HONTI (*kiesik a szerepéből*) Na, még csak ez hiányzik!

LILLA: Most meg kétségbeesik. Nem kell. Nem úgy értettem. Vigyáz maga énrám, nem fog teherbe ejteni, tudom.

HONTI: Nem foglak. Abban biztos lehetsz.

LILLA: Pedig egy kisgyerek, az nagyon kelle-ne már nekem, egy iciri-piciri kisgyerek, kis szőke, nem is szőke, fekete, mint maga, és olyan kis vasgyúró...

HONTI: Nem szívunk egyet inkább?

LILLA: Jó, szívjunk inkább. Csavarjak?

HONTI: Megtennéd?

LILLA: Hát persze.

HONTI: Te is?

LILLA: Mit én is? Ja, hogy rágyújtok-e magával? Hát igen. Egyre többet szívok, mióta rászoktatott. Nem baj. Nekem is jó ilyenkor elszívni egy spanglit, ahogy maga hívja a cigarettát, pedig nekem nem kelene szívnom ahhoz, hogy lebegjek. Lebegtetnek a szavai, a teste, ahogy mozdul, ahogy a hajamba fúrja az arcát. Mondok én magának valamit.

HONTI: Na, mit? Hadd halljam!

LILLA: Már kislánykoromban ilyen férfiről álmodtam, mint maga. Ha hiszi, ha nem. Néha úgy érzem, láttam is már akkor magát, amikor még nem is láthattam, ilyen volt, igen, ilyen lehetett az a férfi, akinek a szerelmét én kigondoltam hülye kis csitriként.

HONTI: Elkényeztetsz. Ha egy férfinak ilyet mondanak, akkor ő olvad el, mint a kockacukor a te szájban.

LILLA: De jó ez így! Mindketten elolvadunk – egymás szájában.

HONTI: Igen. Egymás szájában olvadunk el. Megcsókolsz?

LILLA: Meg én, akár százszor is egymás után, ha akarja. (*Megcsókolja a férfit, de az a második csók előtt már kitér.*) Most meg mi lett? Nem akarod, hogy többször...?

HONTI: De, akarom. Akarom, hogy mindig csókolj engem, én kis gyönyörűségem!

LILLA: És én mindig csókolni is fogom magát, amíg akarja, csókokkal borítom el még a lábnyomát is.

HONTI: Mondd, Lilla, mit tennél, ha meghalnék? Csak úgy, hirtelen, meghalnék.

LILLA: Maga után halnék. Fölvágnám a csuklómon az ereket. Vagy fölakasztanám magamat.

HONTI: Gyógyszer?

LILLA: Nem, gyógyszerrel nem. Az részben nem biztos halál, másrészt, én olyan halállal halnék maga után, amelyik előtt sokat kellene szenvednem. Hogy még az életben, a szenvedésemmel is magát szeressem!

Honti magához húzza, szenvedélyesen megcsókolja, de amikor a lány rá akar dőlni az ágyon, eltolja magától.

HONTI: Van olyan, amit nem tennél meg értem?

LILLA: Nincs. Magáért mindent megtennék, amit csak elképzelni lehet ezen a világon.

HONTI: Annyira szerelmes vagy belém?

LILLA: Annyira. Hát maga? Maga is belém?

HONTI (*zavarba jön.*) Hm. Én nem nagyon szoktam az érzelmeimről beszélni. Anyám előtt se, csak ritkán.

LILLA: Miért hozza mindig magunkhoz az ágyba az anyját?

HONTI: Ezt hogy érted?

LILLA: Alig van olyan együttlétünk, hogy szóba ne kerülne közben az anyja. Hát milyen szerelmes maga, hogy az anyja nélkül nem tud ágyba bújni? Csak nem az anyjába szerelmes?

HONTI: Ez most ízléstelen volt, Lilla. Anyám az anyám, te meg a szeretóm vagy.

LILLA: Nem akartam megbántani. Szerető. Én azt mondom, maga a szerelmem, maga azt mondja, hogy én a szeretője vagyok. Szerelmes és szerető között szokott különbséget tenni?

HONTI: Csak ne lovagolnál folyton a szavakon, Lilla.

LILLA: Jól van, nem kérdezek többé ilyen hülyeségeket.

HONTI: Azt jól teszed. Vagy érzed, hogy szeretlek, vagy nem érzed. Érzed?

LILLA: Érzem hát. Minden porcikám bizserreg, amikor hozzám ér. Ha csak rám néz. Ha szól hozzám két szót, még akkor is, ha leszid. Mert úgy tudja csinálni, hogy én szerelemnek érzem azt.

HONTI: Tényleg mindent megtennél értem?

LILLA: Meg én.

HONTI: Ezt csak úgy mondd.

LILLA: Nem, nem csak úgy mondom. Tegyen próbára. Ha a véretem akarja, itt vágom el a torkomat a konyhakéssel.

HONTI: Ne vadulj, te!

LILLA: Nem vadulok. Szeretem, professzor! Rúgjon belém, én megcsókolom a lábát érte. Üssön meg, megcsókolom azt a kezét, amellyel megütött.

HONTI: Nem rúgok beléd, és nem ütök meg. Inkább elhiszem, hogy tényleg szeretsz. És mindent megtennél értem.

LILLA: Tegyen csak próbára, ha nem hiszi el. Én mindenemet odaadnám magának, nincs olyan kérése, amit ne teljesítenék.

HONTI: Akkor menj le, és csavarij három spanglit.

LILLA: Hármát? Miért hármát?

HONTI: Na látod. Már az első kérésemre is kérdéssel válaszolsz, ahelyett, hogy mennél és csavarnál három spanglit, ahogy kértem.

LILLA: Igaza van. Bocsásson meg! Megyek, megyek és jövök. Addig maga várjon itt abban a szép selyem pizsamájában, ami nem sokáig marad magán, csak addig, amíg el nem szívjuk a spanglit. Így maradjon, el ne mozduljon, várjon, jövök, hozom, sietek, rohanok, szaladok... én jó uram... én egyetlen férfim a világon...

Lilla szökdécselve, táncolva megy ki a hálószobából. Honti a telefonhoz nyúl, tárcsázik.

HONTI (*halkan mondja valakinek a telefonba*) Várj öt percet, aztán jöhetsz!

Visszateszi a telefont az éjjeli szekrényre. A távirányító után nyúl, bekapcsolja a tévét. Va-

lami vetélkedőműsor megy. Elkapcsol, egy darabig szörföl a csatornákon, aztán kikapcsolja a tévét. Távirányítót cserél. Most a lemezzátzó kapcsol be, váratlanul hangosan szólal meg Rameau Les Surprises de l'Amour operabalettje, szinte összerezzen az erős hangtól. Halkra állítja, megnyugszik, várakozóan néz az ajtó felé. Kiszáratva megjelenik Lilla, előre nyújtott tenyerén tartja a három spanglit. Megáll, hallgatja a zenét.

LILLA: Ezt a zenét én ismerem. Illetve, már hallottam. Lully?

HONTI: Nem talált. De a közelében csapott le agyad gyönyörű villáma, én kis gyönyörűségem. Nem Lully. Rameau. Ennyit lehet tévedni. A legtöbb ember sem Lullyt, sem Rameau-t nem ismeri.

LILLA: Akkor mi összeillünk. Mert mi ismerjük mind a kettőt. Barokk zene.

HONTI: Hallgassuk most egy kicsit, minden beszéd nélkül. Hagyjuk magunkat beleveszni a zene varázsába.

LILLA: És a spanglikkal mi lesz?

HONTI: Mindjárt, mindjárt. Hallgasd csak... mennyi finomság... és képzeld el azt a pompát, ahogyan előadták. A tükörtermet, a korabeli kosztümöket, a hófehér parókákat, a mennyezet freskóján három csatakos mén vágat egy kocsival, a kocsin áll egy meztelen, gyönyörű testű fiatal férfi...

LILLA: Elképzelem. Bele kell halni ennyi szépségbe.

HONTI: Szépség? A java még hátra van.

Halkan kopognak az ajtón. Aztán ismét, ugyanolyan diszkrétén.

LILLA: Mintha kopogtak volna... ilyenkor... az ajtón... éjfél is elmúlhatott már.

HONTI: Valóban, mintha kopogtak volna.

LILLA: Lehetetlenség, hogy ilyenkor valaki idejöjjön. Andy csak észrevette volna.

HONTI: Andy ilyenkor a szeretőjével enyeleg a földszinti szobácskájában, aki minden

hajnalban kiugrik az ablakon, mint a betörők. Azt hiszi, a kis bolondja, hogy én erről nem tudok.

LILLA: Miről nem tud maga!

Ismét kopogtatnak.

LILLA: Hallotta? Valaki megint kopogtatott.

HONTI: Hallottam. Ha kopogtatott, akkor engedjük be, akárki is az.

LILLA: Ide? A hálószobába, éjnek idején?

HONTI: Igen. Ide. Éjnek idején.

LILLA: Ne engedje be!

HONTI: Beengedem. *(Hangosan, határozottan szól az ajtó felé.)* Tessék, még ébren vagyunk.

Az ajtó kinyílik, egy rendkívül vonzó külsejű fiatalember lép be rajta. Szelíden, kedvesen rájuk mosolyog, de nem köszön.

HONTI *(meglepetést színelve)* Ó, hát te vagy? Csak gyere, gyere.

LILLA *(halkan, fogvacogva)* Ki ez? És mit akar?

HONTI: Ő a legjobb barátom.

LILLA: Azt hittem az ezredes...

HONTI: Az ezredes más. Ő máshogy a barátom.

LILLA: Hogy hívják?

HONTI: Neve nincs. Én csak úgy hívom, hogy manöken. És ez tetszik is neki. Te is hívhatod manökennek.

A fickó közben lassan, puha léptekkel közeledik az ágyhoz, azután leül melléjük. leplezetlen érdeklődéssel bámulja Lillát, aki fel akar ugrani, hogy egy pongyolát kapjon magára, de Honti visszarántja az ágyra. A fiatalemberhez fordul

HONTI: Épp a legjobbkor jöttél, manöken.

Most akartunk lemenni alfabába. Neked is sodortunk egy spanglit.

LILLA: Neki... Értem. Ezért kellett három spanglit sodornom.

HONTI: Ezért, drágám.

LILLA: Maga tudta, hogy ide fog jönni ez az ember.

HONTI: Igen, drágám. Adnál tüzet? *(Lilla meggyújtja Honti cigarettáját.)* Most adnál a barátomnak is, ha szépen megkérlek? *(Lilla keze remeg, amikor az öngyújtót a férfi felé tartja.)* Remek. Most te adjál tüzet, manöken, a hölgynek! *(A manöken elveszi az öngyújtót a lánytól, de úgy, hogy közben a tenyere elidőz a lány kézfején, aki ettől zavarba jön. Honti nézi a jelenetet, és mosolyog.)* Akkor most szívni, jó mélyeket beleszívni a dzsointokba, bent tartani az áldott füstöt, hogy akár ez a zene, szétáradjon a könnyűség minden tagunkban.

Szótlanul szívják a cigarettát. A fickó merőn és leplezetlen mohósággal bámulja a szinte meztelennek tűnő lányt, aki hol Hontira néz, aki a tüntetően a plafont bámulja, hol az ajtó felé pislog. Hihetetlen hosszúnak tűnik Lilla számára az egyetlen szál cigaretta elszívása. Amikor végeznek, Lilla legnagyobb meglepetésére a manöken Honti mellé heveredik. A lány rémülten mered rájuk.

HONTI: Meglepődöttél, kicsi szerelmem? Hát nem szép fiú? Mondd meg az őszintét, hát nem egy remeklése ez az arc, ez a test a teremtőnek?

LILLA: Erre nem tudok mit mondani.

HONTI: Emlékszel, miről beszélgettünk az előbb?

LILLA: Emlék... emlék... szem. Nem tudom mi van velem, valamit... valamit... ől olyan nehezen beszélek. Mind... mind... enre emlékszem.

HONTI: Arra is, hogy azt mondtad, mindent megtennél értem?

LILLA: Igen. Emlékszem.

HONTI: Azt is mondtad, tegyelek próbára.

LILLA: Azt is mondtam.

HONTI: Akkor most elérkezett az első nagy próbatételed. Amit én kis beavatásnak

hívlak.

LILLA: Ezt most nem ért... ért... em.

HONTI: Pedig elég világos a situáció, nem?

LILLA: Nem. Nem elég vil... vil... ágos. Nekem nem.

HONTI: Csináld vele is! Ha vele is csinálod, akkor bebizonyítottad, hogy tényleg mindent megteszel értem, amit csak kérek.

LILLA: Mit csináljak vele? Mit akar, hogy csin... csin... áljak?

HONTI: Amit velem szoktál csinálni. Tedd meg, ha szeretsz!

LILLA: Én nem tudom... Ezt nem kérheti tőlem!

HONTI: De. Ezt kérem. Erre kérlek. Mondtam, hogy ő a legjobb barátom. Ha vele együtt vagy, az olyan, mintha velem lennél együtt.

LILLA: Nem. Ezt nem tudom... megtenni nem... nem vagy... vagy...ok rá képes.

HONTI *(gúnyosan nevet)* Hát ennyit a te mindent értem feláldozó szerelmedről, Dorogi Lilla. Már az első próbán elbuknál.

LILLA: Hogy én vele? Úgy, mint magával?

HONTI: Ó én vagyok, hát nem érted? *(Hosszasan szájon csókolja a manökent.)* Látod, hogy ő a legjobb barátom. Úgy szeretem, mint magamat.

LILLA *(csak hebegni tud a meglepetéstől, az undortól – és már a szer is kezd hatni az idegrendszerére.)* Akárm... akárm... it megteszek, csak ne ezt kérj... kérj... e tőlem. Bármi más.

HONTI: Azt mondtad, mindent.

LILLA: De hát én mag... mag... ával... magáért mind... mind... ent.

HONTI: Ha mindent, akkor ezt is.

LILLA: Nem vagy... nem vagy...ok képes megten... megten... i.

HONTI *(gúnyosan és könnyedén fölnevet.)* Akkor megteszem én.

LILLA *(föl akar ugrani, hogy kirohanjon, de Honti megelőzi, kulcsra zárja az ajtót, és*

visszalöki az ágyra a lányt.) Mondtam, hogy ő én vagyok. A legjobb barátom. Ha vele csinálom, olyan, mintha magammal csinálnám. Ha már te nem. De végignézed, szerelmem, végignézel mindent. *(Ráfordul a Lillát még mindig mohón bámuló fiúra, aki hagyja, hogy lefejtse róla a ruháját. A lány kétségbeesetten tapasztja a szájára a kezét, hogy ne sikoltson fel.)*

LILLA: Várjon! Nem! Maga nem teh... teh... etti meg. Rendbe' van, megt... megt... eszem én. Csak maga ne... Könyörg... könyörg... ök, csak maga ne, ne énel... énel... öttem.

HONTI: Tessék, átadom a helyem a kisasszonynak. Lásson munkához a kicsi lány!

Csak semmi félelem, semmi pánik, hiszen mondtam, hogy ő a legjobb barátom... ha vele csinálod, olyan, mintha velem csinálnád... Ennyit csak megtehetsz, te, aki mindent megtettél volna pár perce még értem. Meg se kell halnod, hogy bizonyíts, hogy bebizonyítsd, igazat mondtál!

LILLA: Igazat mondtam. Mindent megtennék magáért. És mindent meg is teszek. Minden prób... prób... át kiállok. Megteszem. *(Ledől az ágyra, hanyatt, szétveti a lábait.)* Na, gyere, manök... manök... en, gyer... gyer... e, basszál meg. Megeesz... megeesz... em magáért, mindent meg... mag... magáé... magáé... rt. Ért... ért... ünk!

2. jelenet – Honti lakása (Lilla, Honti, Hanna, Pöcsesinszky, Andy)

Négyesben teáznak, amolyan angolosan. Kavargatják a teájukat, koccannak a csésze oldalán az ezüst kanalacskák. Derűsek. Mosolygós késődélután.

HANNA: És hogy bír az én fiammal?

LILLA: Nem kell bírnom vele. Semmilyen ellenkezést nem tapasztaltam részéről, már ami a francia nyelvtanulást illeti.

HANNA: Ez őszintén meglep. Az én fiam ugyanis meglehetősen... hogy is fejezzem ki magamat... Szóval, a professzor olyan, összevissza ember, na.

LILLA: Rapszódikust akart mondani, feltételezem.

HONTI *(szórakozottan)* Valami olyasmit.

PÖCSESINSZKY: Szólj már valamit a védelmedre, barátom!

HONTI: Hagyd csak rá. Anyám már csak ilyen. A kedvességet hírből se ismeri.

HANNA: Akkor volt mit örökölnöd tőlem.

LILLA: Meg kell védenem Honti urat. Velem szemben mindig kedves és figyelmes. És halad a tanulásban is, már egész sok szót tud, szorgalmas, fegyelmezett.

HANNA: Akkor maga valaki egészen mást tanít, de hogy nem az én fiamat, az bizo-

nyos.

PÖCSESINSZKY: Mire nem képes egy fiatal lány közelsége.

HONTI: Ezt megmagyaráznád?

PÖCSESINSZKY: Eszemben sincs. Egyetért, asszonyom?

HANNA: Azt hiszem, most kénytelen vagyok igazat adni magának, ezredes! Ha tényleg igaz, amit Lilla mond.

LILLA: Remélem, nem kételkedik a szavamban, asszonyom?

HANNA: Ha nem kételkedem, akkor el kell fogadnom, hogy mégiscsak vannak csodák a világon.

HONTI: S mivel én a gyereked vagyok, egyértelmű, hogy csodagyerek vagyok.

PÖCSESINSZKY: Nanana, barátocskám, a végén még elbízod magadat!

HANNA: Erre már késő figyelmeztetni, ezredes, a professzor rég elbízta magát.

HONTI: Nem is tudom, miért hallgatom én végig mindezt.

- HANNA: Mert az anyád vagyok. Egy anyától mindent el kell viselni. Ki mondja meg neked az őszintét, ha nem az anyád?
- LILLA: Ha nem is fogadja el, amit az édesanyja mond, legalább gondolkodjék el néhárja rajta.
- HONTI: Aha! Kibújt a szög a zsákból. Tehát maga is egy zsarnok, félőrült, mániákus alakot lát bennem!
- LILLA: Én csak azt mondtam, professzor, hogy az anyák mindig a legjobbat akarják a gyerekeknek. S ha az édesanyja ilyennek látja, akkor feltétlenül van benne valami igazság. Az ember legkevésbé saját magát képes kiismerni.
- PÖCSESINSZKY Ez már csak igaz. Én például mindig azt hittem magamról, hogy jószágos, jó modorú, kedélyes férfiú vagyok. Nemrég valaki azt mondta, társaságban, ahol én, persze, nem voltam jelen, hogy ez a Pöcsesinszky egy vadállat. Most mondják meg, hát úgy nézek én ki, mint egy vadállat?
- HANNA: Erre nem mondok semmit. Maga nem a fiam, ezredes, hogy a jelleméről értekezzen. Csak annyit mondhatok, az embert mindig a tettei minősítik.
- HONTI: És a gondolatai? Azok nem? Hiszen sokkal többet gondolkodunk, mint amennyit cselekszünk. Töprengünk, vívódunk, éjszakánként álmatlanul kínlódunk, mielőtt egy-egy döntést meghozunk. Ezt persze senki sem látja, tehát nem számítja bele a döntésünk okozta következményekbe.
- HANNA: Nocsak. Maga mellett, kisasszony, igazi filozófus lesz a fiamból. A végén franciául fog értekezéseket megjelentetni a tudományos folyóiratokban. Talán még könyvet is ad ki a gondolkodás és a tett láthatóságának problémakörében.
- HONTI: Jól van, jól, csak gúnyolódj, anyám, bennem már sok kárt nem tesz vele. Tudod mit? Megszoktam, lepereg rólam, mint kutyáról a víz.
- LILLA: Kacsát akart mondani, vagy tévednék?
- HONTI: Miért, a kutyáról nem pereg le a víz?
- LILLA: Sajnos, arról nem. Az lerázza magáról a vizet. Tudja, a toll és a szőr között van némi különbség.
- HONTI: Sejttem. Bár tollas még sose volt... a hátam közepe sem. A szőrökkel azonban nap mint nap el kell bánnom.
- HANNA: Ezt el is várom tőled. Nem szeretnék szőrösen látni, mint ezeket a mai fiatalokat. Mert most divat ez a szőrösség. Te viszont, fiam, már nem vagy fiatal.
- HONTI: Ezt magamtól is tudom. De... annyira öreg talán mégsem vagyok.
- LILLA: A professzor maga a megtestesült fiatalosság.
- HANNA: A lélek mindig becsapja az embert. Valamiért mindig fiatalabbnak hiteti az emberrel magát, mint amennyi valójában. De a test, a test az nem hazudik.
- PÖCSESINSZKY: A test is becsaphatja a szemlélőt, ha karban tartják. Nézzenek rám! Én minden nap tornászok reggel, súlyzózom délelőtt, konditeremben futkározok délután, este megint súlyzózom. És mennyinek látszom?
- HONTI: Elhasznált hetvenesnek.
- PÖCSESINSZKY: Az anyád, az a... *(Észreveszi magát.)* Bocsánat, asszonyom, hogy így elragadtattam magamat a jelenlétében, de a professzor időnként kihoz a sodromból.
- Honti felugrik, idegesen mászkál fel-alá a szobában. A többiek értetlenkedve nézik, de nem szólnak semmit.*
- HONTI *(amilyen hirtelen felpattant, olyan váratlansággal ül vissza a helyére, arcán szomorkás mosoly játszik.)* Semmi, semmi. Bocsánat. Azt hiszem, megleptelek benneteket ezzel a különös közjátékkal. Nos, meg kell mondanom, hirtelen olyan

rossz gondolataim támadtak.

HANNA: Szabad erről megtudnunk valamit?

HONTI: Feltétlenül, bár nem hiszem, hogy túlságosan érdekelni fog benneteket. A halálról kezdtem el gondolkodni. Az jutott eszembe, hogy mögöttem már jóval több van, mint előttem. És, hogy hagyok-e magam után valamit. Egy-két marék pornál többet. Mert mit tettem eddig az életemben?

HANNA: Ha tőlem kérdezed, semmi hasznosat. Éltél, bele a világba, semmivel és senkivel nem törődve.

HONTI: Ez nem igaz. Veled is mindig törődtem.

HANNA: Néha meglátogatsz. De úgy jössz, mint aki már menni akar. Az alatt a fél óra alatt, amit nálam töltesz, öt foghúzáson mész keresztül.

HONTI: Igaz. De azt az öt fogat mind te húzod ki az alatt a fél óra alatt.

PÖCSESINSZKY: Öröm hallgatni önöket! Ahogy így civódnak. Milyen kár, hogy az én édesanyám már nincs közöttünk! Így aztán nincs kivel civódnom.

HANNA: Mikor halt meg az édesanyja, ha nem tépek fel a kérdéssel sebeket magában?

PÖCSESINSZKY: Ó nem, dehogyis. Már régen. Én még egész fiatal legény voltam.

HANNA: Értem. És miben halt meg az édesanyja.

PÖCSESINSZKY: Golyó általi halál.

Honti krákogni kezd, mint akinek cigányútra ment a teája. Hanna is zavartan pislog, dühösen nézi Pöcsesinszkyt. Az ezredes kapcsol.

PÖCSESINSZKY: Rossz vicc volt, elismerem, még jó, hogy nem nevetett senki rajta. Komolyra fordítva, az én megboldogult édesanyám, hogy miben is halt meg...
(*Tanácsztalanul néz a többiekre, mintha azt kérdeznék: „miben is halt meg az édesanyám?” Köhint kettőt, és hallgatagon néz*

maga elé.)

HANNA: Mintha májbetegségről beszélt volna egyszer.

PÖCSESINSZKY: Ja, igen. Bocsánat, elkalandoztam. Úgy van, az én drága anyám májban halt meg.

Lilla elneveti magát, valamennyien döbbenet fordulnak feléje.

LILLA (*nehezen tudja abbahagyni a nevetést.*)

Bocsássa meg, ezredes, nem magán, s főleg nem az édesanyja halálán nevettem. Csak olyan bolondos tud lenni ez a magyar nyelv, különösképpen, ha nem azok használják, akik beleszülettek.

PÖCSESINSZKY: Nem értem, mire céloz a kisasszony.

LILLA: Megmagyarázom. Ha azt mondja, májbetegségben halt meg a kedves édesanyja, akkor ez azt jelenti, hogy beteg volt a mája, és nem tartotta életben. De ha azt mondja, amit ön mondott, hogy májban halt meg, akkor ez annyit jelent, hogy egy májban, a májban benne, nem tudom jobban kifejezni, egy nagy, nagy májban halt meg az anyukája. És én elképzelttem egy nagy májat... Bocsánat... Rám jött az öt perc, legjobb, ha kimegyek Andyhoz, ipszilonnal, amíg le nem csillapodom.

Szörnyen zavarban van, miközben csuklik a nevetéstől. Kimegy.

HANNA: Gratulálok! Remek alakítás volt, fiám. A professzor és a haláltól való félelem. Olyan hitelesen játszottad el, hogy én is majdnem elhittem

HONTI: Volt benne azért valóságem is.

HANNA: Meglehet. De te füttyölsz a halálra, mert tudod, hogy ott ülsz állandóan a torkában. A mi szakmánkban ez természetes. Ahogy a maga anyjának is szétloccsantották az agyvelejét, Pöcsesinszky. Máskor azért vigyázzon

- jobban. Majdnem elszólta magát.
- PÖCSESINSZKY: Bocsánatot kérek. Annyira meglepődtem magamon, hogy később egyetlen betegség sem jutott eszembe, amibe bele lehet halni.
- HONTI: Egyet jegyezz meg, amibe te is megfogsz halni: a hülyeség, kisfiam, a hülyeség.
- PÖCSESINSZKY: Nagyon szellemes vagy ma.
- HANNA: Ezt hagyják abba. Mindjárt visszajön a lány. Hol tartasz a lánnyal, professzor.
- HONTI: Haladok, de csak nagyon lassan. Túl magasról indult ahhoz, hogy egyik napról a másikra elveszítsen mindent a személyiségéből. Ha azt akarom, hogy tiszta, rendes, művelt és okos lányból egy közönséges, mocskos kurva legyen, akit majd szélnek ereszthetek egy mellékutcában, vagy kiállíthatok a sarokra, akkor csak nagyon óvatosan, lépésről lépésre szabad haladnom.
- HANNA: Ezzel a lánnyal nehéz dolgod lesz, fiam!
- HONTI: Hát éppen ez izgat benne. A feladat. A szinte lehetetlen megkísértése.
- HANNA: Az nem kérdés, hogy mi lesz a lánnyal utána. A kérdés, hogyan lesz addig.
- HONTI: Azt már elértem, hogy néha-néha rágyújt.
- PÖCSESINSZKY: Az semmi. Attól nem megy el az agya egyhamar. Csak jól tartod, ennyi.
- HONTI: Majd jön a többi is. Erre is nehezen állt rá.
- HANNA: Tudja, hogy van anyag a cigarettában?
- HONTI: Hamarosan meg fogja tudni. Csak még nem tudom pontosan, hogyan és mikor.
- HANNA: Van egy gondolatom, ami talán segíthet.
- PÖCSESINSZKY: Ez nem ér, drága asszonyom, ez nem ér! Ha már nincs mellettem ebben a dologban, legalább ne legyen ellenem!
- HANNA: Nézze Pöcsesinszky...
- PÖCSESINSZKY: Jé, ki tudta mondani a nevetet! Ez már haladás.
- HANNA: Kimondani ki tudom a nevét, de nem szívesen mondok ki olyan neveket, amelyek, szándékuktól függetlenül, bizonyos férfi testrészekre tesznek utalást.
- PÖCSESINSZKY: Ebben én ártatlan vagyok.
- HANNA: Én is, ha szeretek ártatlannak és csületesnek mutatkozni.
- HONTI: Mi lenne az ötleted, anyám?
- HANNA: Bolondítsd magadba a lányt! Egy szerelmes nő mindenre képes. Akár a vénáját is önként ajánlja majd fel, hogy a kedvedre tegyen.
- HONTI: Ostobaság. Hogy bolondítsam magamba? Ő még nincs harminc, én elmúltam ötven. Mégis, hogyan gondolod? Mondjam neki azt, hogy Lilla kedves, lenne szíves most azon nyomban belém szeretni?
- HANNA: Ostoba vagy, mint minden férfi. Meg a sok évtizedes kurvázás sem tett jót a férfias fellépésednek. A fiatal fiúkról már nem is beszélve.
- HONTI: De anyám! Azt hiszem, túlléptél egy határt...
- HANNA: Hagyd a határokat! Az ezredes is tudja ezt rólad, az egész piac tudja, csak azt nem tudják, hogy nőkket foglalkoztató. És, valljuk be, még soha nem udvaroltál nőnek. Rosszul tudom?
- HONTI: Ez igaz. Soha nem voltam rászorulva.
- PÖCSESINSZKY: Csak a szerelmesek szoktak udvarolni.
- HANNA: A fején találta a szöveget, ezredes. És ennek a szögnek tövig kell hatolnia ebbe a lányba!
- HONTI: Ne légy közönséges, anyám!
- HANNA: Miért? A közönségesség csakis a férfiak és a kurvák, no meg a kofák priviligiuma?

PÖCSESINSZKY: Kérem, térjünk a lényegre, a lány mindjárt visszajön! (*Fölkapja a fejét, mintha saját magát szimatolná.*) De nagy barom vagy te, Pöcsesinszy! Siettetted a saját vesztedet.

HANNA: Ha a professzor észnél van, elveszítette a fogadást, ezredes.

HONTI: Csak ismételni tudom a barátomat. A lényegét, anyám, a lényegét!

HANNA: Egy kis pszichológia következik, amit ti úgysem értetek. Igyekszem majd a ti színvonalatokon fogalmazni. Tehát. Téged tanít ez a lány franciára. Jól tudom?

HONTI: Nem értem, miért kérdezel olyat, amire magad is tudod a választ?

HANNA: Valójában nem kérdeztem. Amit csináltam, hangos gondolkodásnak hívják. Tehát. Téged tanít ez a Lilla. Ő a tanár, te a tanítvány. Itt lehet a dolog kulcsa.

HONTI: Vesszek meg, ha értem.

PÖCSESINSZKY: Én már megvesztem, és mégsem értem.

HANNA (*lemondóan legyint.*) Férfiak! Köztudott, hogy a tanító és a tanított között mindig kialakul valami bensőséges viszony, ami néha a szerelemre, néha szülő-gyermek viszonyra hasonlít.

HONTI: Nálunk inkább ez a gyermek-szülő viszony képzelhető el, ahol a gyerek harminc évvel öregebb, mint az anyja.

HANNA: Kuss, mert most már elegendem van ebből a sok beleugatástól. Kihoztok a sodromból... A lényeg, ezzel jelzem is, hogy eltekintek a folyamat kifejtésétől, hogy el kell hitetned vele, hogy fülig beleszeretted.

HONTI: Rendben. Kezdelek érteni. Csak abban adj még tanácsot, hogyan fogjak hozzá.

HANNA: Ha visszajön, mi elmegyünk az ezredessel. Te erőltetni kezded, hogy tartson neked franciaórát. Óra közben, ha va-

lamilyen módon közel kerül hozzád, úgy értem, testileg, mondjuk, te írsz valamit, ő föléd hajol, hogy lássa, jól írod-e le amit diktál, váratlanul azt mondod neki: Lilla, én meghalok, ha most nem csókolhatom meg!

HONTI: És ha visszautasít?

HANNA: Pech. Nem fogod nagyon a lelkedre venni, mert neked nincs olyanod. Tétélezzük fel, hogy nem utasít vissza, belemegy a játékba. Ne felejtse el, ő is nagyon egyedül van itt. Te gyöngéd leszel, de férfias, kemény, de úgy búgód a fülébe a szerelmes szavakat, mintha költő lennél. Majd a piacon összeszedesz az ócskásnál néhány verseskönyvet, és onnan kitanulod a fordulatokat. Ha beléd szeret, akkor azt teszel vele, amit akarsz. Csak egyre vigyázz, professzor! Arra, hogy te ne szeress belé. Mert abból nagyon cifra dolgok jöhetnek ki.

HONTI: Attól nem kell félned!

PÖCSESINSZKY: Attól én se féltem a barátomat.

HANNA: Láttam én már karón varjút!

Lilla jön vissza, Hanna és Pöcsesinszky azonnal szedelőzködni kezdenek.

LILLA: Máris menni akarnak? Hiszen alig beszélgettünk. Csak nem megsértettem önöket? Különös tekintettel az ezredesre...

PÖCSESINSZKY: Nem, kedvesem, csöppet sem bántódtam meg. Én fogalmaztam rosszul. Az az igazság, Hanna asszonyoknak van egynémely elintézni valója, én pedig vele tartok, hátha a hasznomat veszi.

HANNA: Az ön korában még természetesekek az ilyen spontán indulatkitörések. Sose restelkedjék, és főleg ne kérjen érte bocsánatot!

HONTI: Menjetek is, isten hírével! Épp elég időmet raboltátok el a tanulástól!

HANNA: Fiam, te megzakkantál. Nem ismer-

rek rád. Te tanulni akarsz... Ez ismeretlen számomra.

LILLA: Én örülök Honti úr lelkesedésének.

HANNA: A lelkesedés inkább magának szól, ha jól sejtem, mint a francia nyelvnek. De, ne szólj szám, nem fáj fejem. Különbösen is, egy öregasszony a fiatalok dolgába ne üsse bele az orrát. Mehetünk, ezredes.

Rövid, de szertartásos búcsúzkodás. Hanna kezét fog a fiával, Lillát viszont megöleli. Pöcsesinszky Hontit ölel meg, és Lillával fog kezét. Ezt valamennyien észreveszik és ezen valamennyien elmosolyodnak. Elmennek.

LILLA: Valóban most akar órát venni, Honti úr?

HONTI: Most frissnek érzem magamat hozzá.

LILLA: Legyen. Üljön az asztalhoz, kérem.

Honti, mint egy engedelmes kisdíák, az asztalhoz ül, egy füzetet tesz maga elé, keres egy tollat a fiókban, s a papír fölé hajolva vár.

LILLA: Kezdjük a számoknál. Írja le betűkkel, kérem, a sorszámokat egytől tízig, franciául!

Honti gyötrődve ír, látszik, hogy máson jár az agya. Amikor elkészül, leteszi a tollat.

LILLA: Kérem, olvassa föl, amit írt!

HONTI: Un, deux, trois, quatre, cinq, six, sept, huit, neuf, dix.

LILLA (nem titkolva meglepetését, szinte fel-

kiált.) Nagyszerű, professzor! Hibátlan volt.

HONTI: Köszönöm, örülök, én magam is meg vagyok lepve. De a helyesírásomban bizonytalan vagyok. Átnézné, hogy jól van-e minden?

Lilla az asztalhoz megy, és áthajol Honti válla fölé. Olvas. Honti egy ideig habozik, azután megragadja a lány karját, és könyörgőn néz rá.

HONTI: Ha most nem csókolhatom meg, akkor meghalok!

Lilla egy pillanatra megdermed, azután kacagni kezd, járka és kacag és csak kacag. Honti megsemmisülve ül, még a fejét is lehajtja. A lány hirtelen elcsendesedik. Honti felnéz, ugyanebben a pillanatban Lilla megragadja a haját, és szájon csókolja a meglepett férfit.

LILLA: Végre kimondta! Mennyit vártam erre. S közben talán azt sem tudtam, hogy erre várok.

HONTI: Hát nem nevensz ki?

LILLA: Az úgy illett volna, hogy a férfi csókolja meg előbb a lányt, nem a lány a férfit.

HONTI: Ez most máshogy történt. Most mit tegyünk?

LILLA: Kezdjük az elején. Ahogy rendszeren lenni szokott. Csókolj meg, professzor, csókolj, és soha ne hagyd abba!

3. jelenet – Honti dolgozószobája (Honti, Dorogi)

Honti az íróasztalánál ül, arcán undorral adminisztrál, időnként nagyot sóhajt, és a semmibe bámul. Aztán megint elindul a keze a papíron.

Csöngetnek. Abbahagyja az írást. Andy dugja be a fejét az ajtón.

ANDY: Egy ember keresi a professzor urat.

HONTI: Ember? Hozzám már emberek is járnak? Hova fejlődik a világ! Hogy néz ki?

ANDY: Úgy... olyan sehogy. Ember. Szürke

egérke. Kicsi és csöndes.

HONTI: Ezek a legveszélyesebbek! Hadd jöjjen! Egy szürke emberke is jobb, mint ez a sok szar papír. (Andy kimenne, de Honti utána szól.) A bal melleidet!

Andy kigombolja a blúzát, és megmutatja

Hontinak a bal mellét.

ANDY: Na, elég lesz már, nem?

HONTI: Ebből soha nem elég! Megszokhattad már. Jöhet az ember. De ne felejts el begombolkozni!

A lány kimegy. Honti végignéz magán, ellenőrzi a ruháját. Mindent rendben talál. Egy alacsony, szürke ruhás, valóban szürke kinézetű ember lép a szobába. Kezében szorongatja a micisapkáját.

HONTI *(nem áll fel, az íróasztal mögül kérdez)* Mi tetszik?

DOROGI: Dorogi Sándor vagyok.

HONTI: Honti. De szólíthat professzornak is.

DOROGI: Értem, kérem. Azt hiszem, a legjobb, ha professzornak fogom szólítani. Mivel nem tetszett az úrnak a keresztnevét megmondani.

HONTI: Keresztnevükön az ismerőseinket szokás szólítani. Ha jól emlékszem.

DOROGI: Bocsánat, kicsit zavarban vagyok.

HONTI: Én is, mert nem tudom, mit akar Dorogi úr tőlem.

DOROGI: A lányomért jöttem.

HONTI: Hozzám? A lányáért? Minek néz maga engem, lánykereskedőnek?

DOROGI: Bocsánat, félre tetszett érteni. Én semmi ilyenre nem gondoltam. Csak úgy véltem, a nevem alapján képbé tetszik lenni.

HONTI: Inkább elképedve vagyok, mert amit mondott, azt nem értem, következőképben nem tudom, hogy mit akar tőlem.

DOROGI: Mondottam, a lányomért jöttem.

HONTI: Hozzám?

DOROGI: Hová máshová?

HONTI: Ezek után meg kell kérdezzem, ki a maga lánya?

DOROGI: Hát, a Lilla. A maga franciatanárnője.

Honti fölpattan, mint akit darázs csípett meg, de rögtön uralkodik is magán. Előkászálódik

az íróasztal mögül, és a férfihoz megy, kezét nyújt neki. Int, hogy üljön le, Dorogi leül.

HONTI: Így már mindjárt más. Bocsásson meg, hogy nem kapcsoltam rögtön. Hát persze, a Lilla. Sajnos, nincs itthon, kérem, egész napos kimenőt kapott a városba, bevásárolni ment magának ezt-azt.

DOROGI: Mármost nekem? Rendes lány. De nem kellett volna a kevéské pénzecskéjéből rám áldoznia.

HONTI: Ki kell ábrándítsam, Dorogi úr, nem magának, hanem saját magának ment vásárolni. Nem hiszem, hogy tudomása lett volna arról, hogy ön meg fogja látogatni.

DOROGI: Pedig megírtam neki a válaszevelemben.

HONTI: Írt magának?

DOROGI: Minden héten ír nekem, rendes, családszerető lány a Lilla.

HONTI: Az utóbbi pár napban sajnos nagyon elfoglalt voltam, nem jutott időm levéolvadásra.

DOROGI: Bocsánat, nem is magának írtam, hanem neki.

HONTI *(kapcsol, azután kényszeredetten elmosolyodik)* Lehet, hogy az én leveleim közé keveredett. Azonnal utána nézek. *(Csönget, Andy jön be.)* Mondja, Andy, jött levele a héten Dorogi kisasszonynak?

ANDY: Ki a fene az a Dorogi kisasszony? És miért ide jött volna levél a részére?

HONTI: Dorogi kisasszony Lilla, ha nem tudná.

ANDY: Most akkor tudjam, vagy ne tudjam?

HONTI: Jött, vagy nem jött?

ANDY *(a beavatatlanok nyílt tapintatlanságával)* Jött valami levélféle, de azt kidobtam, ahogy meg tetszett hagyni nekem.

HONTI *(méregbe gurul, de annyi lélekjelenléte van, hogy egy szemhunyorítással jelez a lánynak.)* Ilyet mondtam volna? Maga biztosan félreérthetett valamit.

ANDY *(megérti, miről van szó.)* Valóban fél-

- reérttettem. Ön azt mondta, hogy dobja le Lilla kisasszony ágyára.
- DOROGI: Le? Hova le? Csak nem az udvaron alszik a lányom.
- HONTI: Hova gondol, kedves Dorogi úr! A lányának szép szobát biztosítottunk, ahol kényelmesen be is rendezkedett. Ha gondolja, meg is mutatom magának, személyesen.
- DOROGI: Nem szükséges. Gondolom, egy ilyen elégáns házban a legrosszabb szoba is csak jobb lehet, mint amilyen neki otthon van.
- HONTI: Nyugodjék meg, Dorogi úr, a lánya jó kezekben van.
- DOROGI: Hát én éppen ettől félek. A jó kezekről. Merthogy, ugyebár, a professzor úrnak nem tetszik nőnek lenni.
- HONTI: Való igaz, nem tetszem annak lenni. Én megrögzött agglegény vagyok.
- DOROGI: Megmondom, kerek perec, én nem tartom illendő dolognak, hogy egy magányos férfinál lakik a lányom. Azért jöttem, hogy hazavigyem. Egy percre nem marad itt. Még megszólják őt a népek.
- HONTI: Ha arra gondol, hogy én egy újjal is hozzányúlok a lányához, akkor nagyon tévesen gondolkodik felőlem. Úriember soha nem él vissza a női kiszolgáltatottsággal.
- DOROGI: Ezt örömmel hallom.
- HONTI: Foglaljuk össze az eddigieket. Ön küldött egy levelet, amit a lánya nem kapott meg egy félreértés folytán. Ide utazott... honnan is?
- DOROGI: A falut úgysem ismeri, névről még senki sem tudta beazonosítani, akárki odavalósít kérdeztem is. Mondjuk azt, hogy Békécsaba környékéről jöttem.
- HONTI: Értem. És mivel foglalkozik ott, Dorogi úr?
- DOROGI (*szégyenkezve dörmögi el.*) Szobafestő vagyok, de egy ideje nincs munkám. Munkanélküli segélyen vagyok.
- HONTI: Elbocsátották?
- DOROGI: El. Szemét egy ország ez, hallja-e? Itt már csak a gazemberek boldogulnak.
- HONTI: Megtudhatnám, miért bocsátották el?
- DOROGI: Nem kertelek a professzor úrnak, sokat jártam a klubba munkaidő után. Oszrt elment rá a pénzem.
- HONTI: Miféle klubba járt maga?
- DOROGI: Szegény embernek a kocsmába klubja.
- HONTI: Világos. Elitta a pénzét, nem járt dolgozni, kirúgták.
- DOROGI: Valahogy úgy. Meg azt is állították, hogy elemeltem innen-onnan ezt is meg azt is.
- HONTI: Mi ebből az igazság?
- DOROGI: Voltak ilyen híreszelések. Néha volt is alapjuk. Én szegény ember voltam világ életemben.
- HONTI: Az nem ok arra, hogy valaki ne legyen becsületes.
- DOROGI: Oknak nem ok, de kényszernek kényszer.
- HONTI: És most el akarja vinni a lányát. Oda.
- DOROGI: Nem csak el akarom, de el is viszem. Valakinek csak el kell tartania a családot, ezt maga is beláthatja.
- HONTI: Képes lenne a lánya pénzéből kocsmába járni?
- DOROGI: El tudnám képzelni, kérem.
- HONTI: Már megbocsásson, és az emberi tartás? A becsület...
- DOROGI: Az úr könnyen dobálódzik a szavakkal. Becsület... (*Minden szégyenkezés nélkül kimondja.*) Nem vagyok abba a helyzetbe, kérem, hogy becsületes legyek. Az voltam, de már nem lehetek az. Akkor éhen fogok halni.
- HONTI: Talán szomjan.
- DOROGI: A kettő nálam ugyanaz.
- HONTI: És most el akarja vinni a lányát.
- DOROGI: El is viszem. Élni kell, professzor úr, és ahhoz, hogy én élni tudjak, támasz-

ra van szükségem. Támaszul pedig nekem már csak Lilla maradt.

Honti gondolataiba merülve járkal a szobában, Dorogi nem meri megszólítani. Honti hirtelen megélnékül.

HONTI: És ha én azt mondom magának, tudok egy megoldást, amivel becsületesen tud élni, és nem kell a megélhetéséhez a lányát fel... kihasználnia?

DOROGI: Kíváncsian hallgatom, mit fog mondani.

HONTI: Nézze Dorogi, ajánlatot fogok önnek tenni. Azonnali választ kérek, és elfogadás esetén lesz egy feltételem.

DOROGI: Mondja, ne kíméljen!

HONTI: Nekem vannak bizonyos összeköttetésem Békéscsabán. Mire visszamegy, kész a szerződése. Maga lesz a békéscsabai piac egyik felügyelője. Amolyan ellenőre. Sok pénzt kap ezért, és semmi mást sem kell csinálnia, mint hogy naponta végigsétál a piacon, hogy lássák, hogy ott van.

DOROGI: Hálásan köszönöm. Nem reméltem. Hova kell mennem a papírokért?

HONTI: Nem lesznek papírjai. Mi papír nélkül dolgozunk.

DOROGI: De akkor hogy kapom meg az állást... meg a pénzt azért, hogy naponta végigsétálok a piacon,

HONTI: Elmegy a békéscsabai piacra, és ott megkeres egy Merő nevű embert. Nem felejtí el?

DOROGI: Nálam az ilyenek kőbe vannak vésvé. Csak egyszer kell hallanom, és nem felejttem el.

HONTI: Ez a Merő az ottani főemberünk. Amikor megkeresi, ő már tudni fog magáról. És mindent el fog magyarázni.

DOROGI: És a pénz?

HONTI: A pénzt zsebből fogja kapni. Így majd nem kell adóznia utána.

DOROGI: Túl szép ahhoz, hogy igaz legyen.

HONTI: Én nem szoktam a levegőbe beszélni.

DOROGI: Azt látom, professzor úr. És már kezdem kapizsgálni, milyen állás lehet ez.

HONTI: Maga csak ne gondolkodjék, Dorogi, hanem tegye azt, amit ez a Merő mond magának. Akkor nem lesz gubanc, és anynyi pénze lesz, hogy a negyedét sem tudja sem örömeiben, sem bánatában elinni.

DOROGI: Mindent úgy teszek, ahogy mondani tetszik.

HONTI: Most jön a feltételem.

DOROGI: Hallgatom.

HONTI: A lányát itt hagyja nálam. Nem keresi, nem látogatja, nem ír neki, és senkinek sem beszél arról, hogy itt van. Ahogy arról sem, hogy maga járt itt. Megértett? Ellenkező esetben nem csak az állását veszíti el.

DOROGI: Megértettem elsőre. És nyugodt vagyok, kérem. A lányom jó kezekbe került, kényelmesen él, fizetést is kap...?

HONTI: Természetesen rendes fizetést kap azért, hogy engem franciára tanítson.

DOROGI: Tudtam én mindig, hogy érdemes volt kitaníttatnom.

HONTI: Kitaníttatta?

DOROGI: Tanult az magától, de mégiscsak pénzbe került a taníttatása... Az én pénzembe.

HONTI: Az más. Ha beleölte a pénzét, akkor vigye a lányát, ahova akarja, és hajtsa be rajta az egykori tandíjakat.

DOROGI: És az állás?

HONTI: Akkor természetesen az állás stornó. Csak nem képzeli...

DOROGI: Ne is folytassa, kérem! A lány marad. Én megyek, mielőtt meggondolja magát.

HONTI: Isten áldja, Dorogi! És ne felejtse: nem találkozott velem, nem ír a lányának, nem keresi és nem követeli rajtam többé.

DOROGI: Megértettem elsőre is. Az isten megáldja a professzor urat.

HONTI: Hát, valami ilyesmi nagyon rám férne.

*Dorogi kifarol az ajtón. Honti megkönnyeb-
bülten sóhajt fel. Megrázza a csöngőt. Andy
bejön, kérdően néz Hontira.*

HONTI: Ezt az embert ne engedje be ide többé! Bár nem hiszem, hogy idejönne. Most pedig, vegye le nekem azt a piros bőrkötésű könyvet a legfelső polcról!

*Andy fölkapaszkodik a létrán, nyújtózkodik a
könyv után.*

HONTI: Andy, te mióta írod ipszilonnal a nevedet?

ANDY *(szemérmesen lepillant a férfira.)* A kis beavatásom óta, professzor.

*Honti odamegy hozzá, előbb alánéz a tenyé-
ryi kis szoknyának, azután belemarkol a lány
fenekébe. Andy sikkant egyet, de nem tiltako-
zik. Honti, talán a várt ellenállás elmaradása
miatt, kedvetlenül abbahagyja az akciót, visz-
szaül az asztalához, s a papír fölé hajol.*

ANDY: Valami baj történt, professzor?

HONTI: Baj? Ellenkezőleg. Váratlanul könnyen elhárult egy váratlan akadály az utamból. Mostantól kezdve szabad a vásár.

ANDY: Ezt nem egészen értem.

HONTI: Hagyd azt a könyvet, Andy. Menj most ki innen! Egyedül akarok maradni.

ANDY: Gondolkodni akar.

HONTI: Igen. És ha te itt sokáig illesztgeted magadat, akkor nem lesz a gondolkodásból semmi.

ANDY: Valami csak lesz...

HONTI: Mondtam, hogy nem lesz.

A lány elindul kifelé. Honti utána szól.

HONTI: Ja, és az ablakpárkányodról töröld le a lábnyomokat!

ANDY: Értem, mire céloz. Nem jön ide többet.

HONTI: Tőlem jöhet. De ne a szaros cipőjével tapossa össze az ablakpárkányomat, amikor hajnalban kiszökik tőled!

4. jelenet – kínai piac (Lilla, Honti, Pöcsesinszky, Gang, Klára, Emma)

Gang, a kis kínai az italkimérője előtt álldogál, Klárával és az anyjával, Emmával beszélget.

GANG: Gang el fogja venni Klárát, ebben biztosnak tetszik lenni. És lesznek szép gyerekeink, és Gangnak lesz saját üzlete, csupa édességgel tele lesz üzlet, és a kis Gang-gyerekek csupa csak édességet esznek.

KLÁRA: Így lesz, édesem, én tudom, hogy így lesz.

EMMA: Na, már Gang is az édességek közé került. Kislányom, én azt lenyelem, hogy te egy kínaival kerülsz össze, bár én ezt másként gondoltam, de a te dolgod, ha tényleg szereted ezt a Gangot, akkor legyen, szeresd, de addig, amíg ilyen csóró, szó sem lehet házasságról.

GANG: Gang nem lesz mindig ilyen csóró.

Honti úr ígérte, segíti Gangot édességbolthoz, ha Gang jól végzi munkáját neki.

KLÁRA: Honti úr szavatartó ember, családi barát, biztos vagyok benne, hogy segít majd nekem...

EMMA: Mit ne mondjak, kicsinek valóban kicsi. Remélem, úgy nem kicsi, ahogy a férfiaknak nem kell kicsiknek lenniük.

KLÁRA: De anya, hogy lehetsz ilyen közönséges?

EMMA: Neked Hontit kellett volna megfognod.

KLÁRA: Ha ez megnyugtat, a te Hontid megfogott már engem, nem is egyszer, de

- szóba sem került a házasság. Megrögzött agglegény.
- GANG: Gang nem megrögzött agglegény.
Gang szereti család, sok gyerek ahogy zsiborog, csupa nevetés lesz ház Gangnál, csak legyél türelemmel, mama, Gang hamarosan üzletnek tulajdonosa lesz.
- EMMA: Hányszor mondjam még, hogy ne szólíts mamának! Akkor se, ha netán a vejem leszel. Ha elvesz, Klára, akkor is elköltözünk innen, el, valahova messze, engem ne szóljanak meg azért az ismerősök, mert te épp egy kínaiba habarodtál bele.
- KLÁRA: A szerelem nem válogat, mama, a szerelem az csak jön, és elragad. Első látásra beleszerettem...
- EMMA: Hagyd már ezt a százszor hallott szöveget! Unom, és nincs is kedvemre. Ha Gang kell neked, akkor megkapod Gangot. De ő csak akkor vehet el, ha tehetősebb lesz.
- GANG: Mit jelent tehetősebb?
- EMMA: Hogy lesz valami kis egzisztenciád, fiam, amivel biztosítod a lányomnak a tisztas megélhetést.
- GANG: Tiszta megélhetés lesz, mama, megígérem, Gang nyit itt cukrászda, teli süteménnyel, hozat Kínából recepteket, város idejár egész, hogy egye finomságokat, amiket csak Gangnál ehetni lehet.
- EMMA: Igazán vonzó perspektíva. De mindegy is. Benne vagy a korban, lányom, így vagy úgy, de el kell kelned.
- GANG: Gang elkeleszti Klárát, Klára lesz legboldogabb asszonya világnak. Nemsokára kap Gang sok pénz, majd vesz pavilon, nem ilyen kicsi, mint most a kimérés, kis terasz lesz előtte, székek asztalakkal terasz alatt, ülnek majd vendégek egész nap, piaci vásárlók, mindig tolokodás lesz Gang cukrászata előtt.
- KLÁRA (*szerelmesen gügyög a fiúnak.*) Tülekedés. Mondd utánam, tülekedés!
- GANG: Tülekedés. Gang mondja jól?
- KLÁRA: Gyönyörűen mondd, Gangom, szépen meg fogod tanulni a magyar nyelvet.
- EMMA: Tán még magyartanárt is fogadunk melléd.
- GANG: Az, lesz magyar tanár, Gang kap sok pénzt hamarosan, ad Honti úr is Gangnak pénz, üzlet hamarosan nyílik.
- EMMA: Nem csak Honti pénzén akarod megnyitni a cukrászdát?
- GANG: Gangra szerencse ráköszöntött, de beszélni nem szabad Gang szerencséről. Csak nektek tudni szabad erről. Minden lesz jól, mama csak Gangba te bízz, majd tologatod kis Gangokat meg kis Klárákat virágos kis kocsikban, leszel te büszke nagymama.
- KLÁRA: A keleties beütésű lányok most nagyon divatban vannak.
- EMMA: Ha már a lányom nincs divatban, legalább az unokáim legyenek felkapottak.
- GANG: Lesznek felkapva, lesznek világszépe versenyen győzelmesek, meg okosak is, meg...
- Könnyű, virágmintás ruhában fiatal nő lép a pulthoz.*
- LILLA: Valami hideg üdítőt kérek.
- GANG: Kérsz te kínait, vagy magyar lesz neked jó?
- LILLA: Melyik az olcsóbb?
- GANG: Olcsóbb magyar. Jobb kínai. Ilyen csak Gangnál van kapható, te nem megbánod, ha megkóstolod.
- LILLA: Jó, kérek valami finom kínait.
- GANG: Lesz finom, Gang keres neked legfinomabb üdítőt, ami csak megkapható piazcon.
- A szomszédos pavilon előtt két középkorú férfi beszélget. Felfigyelnek a lányra.*
- PÖCSESINSZKY: Takaros.
- HONTI: Bájos.
- PÖCSESINSZKY: Csinos.

HONTI: Szép.

PÖCSESINSZKY: Romlatlan.

HONTI: Nincs romlatlan nő, ezredes. Utoljára a középkorban voltak, amikor még léteztek erényövek.

PÖCSESINSZKY: Ezen a nőn, barátom, látszik, hogy olyan romlatlan... nem találok hasonlatot. Nehéz nyelv ez a magyar, még akkor is, ha Ukrajnában magyar gyerekekkel is barátkoztam. Egy-két szót eltanultam tőlük, de ők is inkább ukránul beszélgettek.

Fülelnek, miről lehet szó a kimérés előtt.

GANG: Ugye, Gang megmondta, ital lesz legfinomabb, mit ittál életedben.

LILLA: Valóban finom volt. Máskor is idejövök, ha Pesten járok.

GANG: Nem pesti te vagy?

LILLA: Vidékről jöttem föl Pestre tanítani.

KLÁRA: Nézd már, a kis Gang előttem flörtöl egy idegen nővel.

GANG: Te nem féltékeny vagy, Klára, Gang csak téged szeret, de vásárlóval kell beszélni, mert akkor máskor is visszajön. *(Visszafordul Lillához.)* Te vagy először itt?

LILLA: Igen. Nagyon tetszik itt minden.

GANG: Akarsz te vásárolni?

LILLA: Csak egy papucsot, mindössze egy egyszerű papucsot, olcsót és kényelmeset. Nem tudna segíteni nekem abban, hol találok jó papucsokat?

GANG: Kínai piacon van minden, találsz te mindenhol legjobb papucs. Keresd nyugodtan, mi lábadhoz illik.

A két férfi félig hallgatózik, félig beszél.

PÖCSESINSZKY: Papucsot keres a kicsike.

HONTI: Nem vagyok süket. Vidéki.

PÖCSESINSZKY: Én sem vagyok süket.

Hirtelen elered az eső. A kimérésnek nincs kiugró párkánya, így a lány kénytelen a hozzá legközelebb álló pavilon védelme alá mene-

külni – épp a két férfi mellé. Azok egy darabig ácsorognak, azután Honti beveti magát.

HONTI: Szabad felajánlani a zakómat önnek? Sajnos, nincs nálam esernyő, szívesen szolgálnék azzal is.

LILLA: Köszönöm, nagyon kedves, de nem fázom. Megvárom, amíg eláll az eső, azután indulok tovább. Dél tájban indul a vonatom.

HONTI: Utazik valahová?

LILLA: Igen. És még a csomagmegőrzőből is ki kell váltanom a bőröndjeimet.

HONTI: Hosszabb időre elutazik.

LILLA: Mondhatjuk úgy is. Az a legvalószínűbb, hogy örökre.

PÖCSESINSZKY: Ne tréfálkozzék, kisasszony, az örökre elutazás a halált jelenti.

LILLA: A költészetben, ott igen, kedves uram.

PÖCSESINSZKY: Ezek szerint a kisasszony járatos a költészetben.

LILLA: Valamelyest igen.

HONTI: Választékos modora arra vall, hogy ön... kitalálom, tanár.

LILLA: Talált is, meg nem is.

HONTI: Ilyen nincs. Valaki vagy tanár, vagy nem tanár. De hogy tanár is, meg nem is tanár, az elképzelhetetlen, kisasszony... hogy is szólíthatom?

LILLA: Lillának hívnak. De esetünkben ennek nincs jelentősége.

Mielőtt ő is bemutatkoznék, Andy jelenik meg, két esernyőt hoz.

ANDY: Hoztam esernyőt az uraknak. Hogy az a szép zakójuk meg ne ázzon. *(Szemügyre veszi Lillát. Méregeti, azután kezét nyújt neki.)* Szia. Andy vagyok, ipszilonnal.

LILLA: Tessék?

ANDY: Úgy értem, hogy ipszilonnal kell írni a nevemet. Ahogy az angoloknál is. De nem Endinek kell szólítani, mert akkor már férfias lesz a nevem. Mindegy. Valamikor tanultam angolt. Te mivel foglalkozol?

HONTI: Tanárnő is, meg nem is...

LILLA: Franciatanárnő vagyok. Csak éppen most rúgtak ki az iskolából, ahol eddig tanítottam. Létszámléépítés. Ahogy mindenhol. Fel kellett mondanom az albérletemet, mert nem fogom tudni majd kifizetni, ha nem keresek. Hazamegyek. Békéscsaba mellett laknak a szüleim, egy kis faluban. Amíg nem találok megfelelő állást, addig náluk húzom meg magamat.

ANDY: Értem. Ez szomorú. És mit keresel te itt, ide nem franciatanárnők szoknak járni.

LILLA: Egy papucsra van szükségem. Azt mondják, itt nagyon olcsó minden, és néha jó árú is lehet kapni.

ANDY: Gyere az ernyőm alá, tudok egy boltot, ott nem csak bővli van. Keresünk neked egy jó kis papucsot, ami olcsó is.

HONTI: Felajánlhatom az ernyőmet a Lilla kisasszonynak? A te ernyőd túl kicsi két embernek. Mindketten bőrig áztok.

ANDY: Nem akarnak elmenni az urak addig sehova, míg vissza nem térünk?

PÖCSESINSZKY: Egyáltalán nem volt szándékunkban sehova se menni. Csak vigyétek az ernyőt, mi meg itt várunk türelmesen.

ANDY: Gyere, addig ejtsük meg a vásárlást, amíg el nem áll az eső, mert akkor itt megint tömegnyomor lesz.

A két lány élénken gesztikulálva, vihorászva elindul az esőben az ígért bolt felé.

PÖCSESINSZKY: Engem teljesen elbűvölt ez a teremtés.

HONTI: Átmeneti állapot, megismered, megszereted, megunod, dobod. Ez sem külön, mint a többi.

PÖCSESINSZKY: Benne én megláttam valami olyan tisztaságot, ami nőkben ritkán fedezhető fel.

HONTI: Csak belevetítéd a te nagy fantáziáddal a patyolatot ebbe a nebáncsvirágba, ezredes.

PÖCSESINSZKY: Lehet. Lehet, hogy az ragadt meg benne, hogy olyan... romlatlan.

HONTI: Meg fog romlani hamarosan. Különösen, ha nincs állása, nem lesz pénze. Még jó, ha nem kényszerül arra, hogy áruba bocsássa a testét.

PÖCSESINSZKY: Nem, ez a nő nem olyan.

HONTI: Minden nő olyan.

PÖCSESINSZKY: Ez akkor sem.

HONTI: Bebizonyítsam neked, hogy igen?

PÖCSESINSZKY: Ezt hogyan képezed,

HONTI: Ez legyen az én titkom. Felteszek másfél kiló fehér havat arra, hogy ha kezelésbe veszem, nem kell pár hónap, és szerencsétlenebb roncs lesz belőle, mint ezek a ribancok, akik itt a piac előtt kóricálnak kuncaftokra várva. El fog felejteni beszélni, járni is csak imbolyogva tud majd, ha egyáltalán képes lesz rá.

PÖCSESINSZKY: Emberre még nem fogadtunk.

HONTI: Itt az ideje, hogy elkezdjük.

PÖCSESINSZKY: Mennyi az a pár hónap?

HONTI: Legfeljebb hat, ha nagyon sokat kell rajta munkálkodnom. Ha gyorsabban haladok, elég két-három hónap is.

PÖCSESINSZKY: Áll az alku. Ha nyersz, tiéd a másfél kiló fehér hó. Ekkora tétben se fogadtunk még soha.

HONTI: Ha veszítek, nekem is rámegy még a gatyám is.

PÖCSESINSZKY: A férfi legyen férfi. Áll a fogadás. Csapjuk szét!

Kezet fognak, az ezredes egy erős ütést mér tenyere élével a kezükre, mindketten felszisszennek.

PÖCSESINSZKY: A fogadás megkötöttet. Innen már nincs visszaút egyikünk számára sem.

HONTI: Megkötöttet. Valaki itt nagyot kasszál, ezredes.

PÖCSESINSZKY: Én biztosra fogadtam.

HONTI: Én is. Tudom, mire vagyok képes.

Mindenre, ha elszánom magam. Nem ez lesz az első ilyen műalkotásom.

PÖCSESINSZKY: De az alapanyag, barátocskám... Az alapanyag!

A két lány visszatér. Az eső megállás nélkül zuhog.

ANDY: Teljes a siker. Megvan a papucs. Szép is, jó anyagból van...

LILLA: Épp olyan, amire vágytam.

HONTI: Kisasszony... Lillának hívják, ha jól emlékszem.

LILLA: Jól emlékszik. Kívánt valamit mondani is?

Pöcsesinszky hangosan felröhög, de csak Honti érti, miért, a lányok összenéznek.

HONTI: Ajánlatot akarok tenni magának.

LILLA: Ezt meg hogy képzeled, uram!

HONTI: Szólítson nyugodtan professzornak maga is.

LILLA: Részletkérdés. Ön megsértett most engem.

HONTI: Azt hiszem, félreértett. Hallottam, hogy elbocsátották az állásából.

LILLA: Igen. De ezt Andynak mondtam, és nem önnek.

HONTI: Na látja, ez a részletkérdés – ami a mondandómat fontossá teszi. Én állást ajánlok fel önnek.

LILLA: Állást? Tud valami iskolát?

HONTI: Magántanári állást. Franciául kellene tanítania a gyerekeimet.

ANDY (*kicsúszik a száján, azután legszívesebben elharapná a nyelvét.*) Nincsenek is gyerekei, professzor!

HONTI: Köszönöm, hogy figyelmeztet erre, Andy. Akkor játsszunk nyílt kártyákkal. Én szeretnék franciául megtanulni, öntől, Lilla kisasszony.

LILLA: Ön? Franciául tanulni... Már megbo csásson, az ön korában...

HONTI (*enyhe sértődéssel.*) Igen. Én. Franciául. Ebben a korban.

LILLA: Szabad megkérdeznem, mi szüksége van erre?

HONTI: Tudja, van egy közmondás. Mindenki annyi ember, ahány nyelvet tud. Szeretnék én is több ember lenni.

LILLA: Mégis, hogy képzeled ezt?

HONTI: Ön tanít engem, én ezért fizetek magának. Nem tudom, mennyit keresett az iskolában. Majd mond egy összeget, én annak a háromszorosát fogom felajánlani. Azon felül teljes, ingyenes ellátást.

LILLA: Ezt hogyan képzeled megoldani?

HONTI: A házamban ellakhat.

LILLA: Azt már azért mégsem.

HONTI: Ne riadjon már meg annyira! Nem akarok a lányságára törni. Andy is ott lakik, ő az én mindenem, ha még nem pletykálta volna el magának. És őt se mlesztálja senki. Lesz külön szobája, saját fürdőszobával, vállalom a ruházkodása költségeit is. Nekem egy magántanár megér ennyit.

LILLA: Nem is tudom, annyira hirtelen jött ez az egész...

HONTI: Egy hét próbaidő, azután eldöntheti, megfelel-e magának ez a helyzet. Ha egy hét után felmond, fizetem azt az egy elpazarolt hetét is. Ne nézzen már így rám! Vágjon bele! Mit veszíthet? Tiszta üzletet ajánlok. Ilyen ajánlatot nem kap minden nap, ezzel ön is tisztában lehet.

LILLA: Andy, te mit tanácsolsz?

ANDY: A professzor úr jó ember. Jó és korrekt „gazda”. Ennyit tudok mondani.

LILLA: És te is ott leszel?

ANDY: Minden nap.

HONTI: Hát magának az én szavam nem elég garancia?

LILLA: Rendben van, professzor, elfogadom az ajánlatát. Próbáljuk meg. Aztán, ha nem úgy lesz, ahogy az nekem is megfelel, egy hét múlva felmondok. És kifizeti az egy hetemet.

HONTI: Remek. Akkor máris fognak egy ta-

xit, és Andyval elmennek a csomagmeg-
őrzőbe a holmijaiért. Mire hazaérek, lakja
be a szobáját. A kék szobába helyezd el a
tanárnőt, Andy. Azért oda, mert az van
leginkább elszeparálva a ház többi részé-
től. Senki sem fogja háborgatni, ígérem.

Az óráin kívül azt csinál, amit akar. A ta-
xiköltségeit is természetesen én fizetem.

LILLA: És mindezt miért? Annyira gazdag,
hogy mindent megengedhet magának?

HONTI: Majdnem mindent. Na, induljanak
végre! Úgy látom, lassan az eső is eláll.

*Lilla riadtan indul Andy után, amikor a szem-
közti pavilon mögül egy virágáros kislány ke-
rül elő, karján virágkosárral.*

HONTI *(a távozók után kiált.)* Várjanak!

(Odalép a kislányhoz.) Mennyiért adod a
virágokat, kislány?

KISLÁNY: Háromszáz forint szála a rózsának.

HONTI *(türelmetlenül)* Az összes mennyibe
kerül?

KISLÁNY: Azt nem tudom. Meg kéne számol-
nom őket!

HONTI: Arra most nincs időnk! *(A zsebébe
nyúl, és egy csomó bankjegyet gyűr bele a
lány kicsi markába.)* Nesze. Ennyi pénzért
akár virágboltot is nyithatsz! *(Főlnyalá-
bolja az összes rózsát, mit sem törődve a
tövisekkel, és a két lány után szalad vele.
Valamennyit Lilla kezébe erőlteti. Azt már
nem halljuk, mit mond neki. Pöcsesinszky,
arcán döbbenettel, fejcsóválva nézi a jele-
netet.)*

KISLÁNY *(egy ideig ő is dermedten áll, majd
két karját széttárja, mint aki magához
akarja ölelni az egész világot. Azután vá-
ratlanul erős hangon felkiált, vagy inkább
felsikolt.)* Kis virágaim mind elkeltek!

